

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

והוא חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם תרגום רבינו סעדיא גאון וללה"ה בלשון ערבי מועתק מספרי תימ המדויקים ישנים נושנים מכמה מאות שנים כאשר עין הקורא תחוינה מישרים, ונלוה אליו ס' חלק הדקדוק על המקרא, חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף צאלח וללה"ה שהיה ראב"ד ור"מ ומ"צ בעי"ת צנעא ואגפיה, ועם דקדוק התרגום הועתק מכתיבת יד מספרים ישנים נושנים כאשר עין הקורא תחוינה בהקדמתו, ועם ההפטרות מקרא, עם תרגום יונתן בן עזיאל וללה"ה.

חלק ראשון

ספר בראשית

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השתדלות המגיהים הר"ר שלום נ' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ הי"ו, ומשנהו הר"ר אברהם נ' כה"ר חיים נדאף הי"ו.

נדפס

פעדה"ק **ירושלים** תוכב"א

בשנת בונה ירושלים ח' לפ"ק

בדפוס הר"ר שמואל הלוי צוקערמאן ושותפו הי"ו

הסכמת הרב הגאון הגדול, מעוז ומגדול, ראשון לציון, עמ"ר מוהר"ר

יעקב שאול אלישר שליט"א

אנא נפשאי ראשון לציון הח"מ לפעלא מבא אמינא איישר למע"כ המשתדלים החכמים השלמים, מבהר עצמים, יראים ושלמים, כמה"ר שלום יוסף עראקי הכהן יצ"ו וכמה"ר אברהם חיים אלנראף יצ"ו שהתאמצו בכוחם ובאונם להוציא לאור תעלומה בהדפסת ספר התורה הוה בניאור רבינו סעדיא גאון ז"ל בשפה ערבית על ס' בראשית באותיות מרובעות גדולות ומהודרות למען ירוץ קורא בו, וממנו תועלת יקר נמצא לאחינו התימנים העי"א במקומותם למושבותם, היודעים ומבנינים שפת ערבי שימצאו בזה נחת לחנך ללמד ילדי צא"ק מבני עדתינו המכירים היטב השפה הנז' ויוכלו להתקדם בלמוד מקראי קדש על כורין מבלי לבלות זמן רב מאביב ימי עלומיהם המסוגלים להתקדמותם. ובכן אבקש מכל אשר יגיע להם תועלת ממועשה ידי המשתדלים הי"ו הנז' כי יריקו להם נדבתם. ויביאו את הברכה אל ביתם. למען יצעדו הלאה במלאכת הק' הזאת אשר החלו, ויחזקו ידוהם הרפות למען יבואו עד גמרה של המלאכה להביא על מכבש הדפוס גם ארבעת החומשים הנשואים. ולא ירבעו חלילה תחת משא החיובות שלון בעד המצוה הזאת וכזה יתנו ג"כ כבוד להגאון הנז' ז"ל לכל יהיה באורו ככלי שבור ח"ו על כי לא יצא לאור ע"כ התורה ואצ"ל שלא ישיגו את גבולם שום בר ישראל להדפיס הבאור הזה בין בארץ ובין בחו"ל בלי רישון המשתדלים הנז' עד תום חמש עשרה שנה מיום הנז' הלאה, ושארית ישראל לא יעשו עולה. ויה"ר חפץ ה' יצליח ביד המשתדלים הי"ו הנז', וזכות התורה הק' והרמ"ג ז"ל יגן על העושים והמעשים בעתירת החותם בכרכה ראש הרבנים באה"ק ת"ו החו' פעה"ק ירוש' ת"ו ביום ט' לחו' זיו ש' התרנ"ה ליצירה ברב עז ושלום:

הצעיר יעקב שאול אלישר ס"ט

בא סי' יש"א ברכת הי"ו

(מקום החותם)

זכרה אלק' לטובה למעלת אחינו היקרים הרמים ארבעים אדני' בס"ף המשתדלים להוציא לאור יקרו'ת הספר היקר הזה אשר מעולם לא שופתו עין רוא'ה, הולים והב מכים ויתנו לכסף מוצא אגב דוחקיה'ו. דחקו ונכנסו ליטול כל א' מהם חלק במצוה הרבה הזאת איש איש לפי ערכו ככרכת ה' אשר נתן לו העשיר לז' ירבה והדל לא ימעט לתת פזרונו לגשת אל הקודש, זאת תורת הקדשים. וזאת תורת העולה על כל העובר על הפקודים על ש"ר האל"ף ספרים האלה.

280	סי' יוסף בן שלום דאר וסי' דוד חי ח' משה חנוך הלוי הי"ו
40	סי' שלמה אברהם גי'א'ת.
40	סי' שלום אברהם עמר.
40	סי' יחיא דוד עראקי הכהן.
20	סי' שלמה ב"ר יוסף עראקי הכהן ואחינו חיים.
20	סי' ישראל ב"ר יוסף מסעוד.
20	סי' שלום יחיא כסאר.
20	סי' יחיא שלום סרי הלוי.
20	סי' אברהם שלום הכהן.
20	סי' שלום דוד גמאל.
20	סי' שלום יוסף טובי וסעיד יחיא משה.
20	סי' יוסף דוד גמאל ושלום יוסף הכהן.
20	סי' שלום יחיא נדאף.
20	סי' יעיש יחיא קצ'אעי ושלמה שלום מחפוזין.
20	סי' שלמה יוסף חאוי.
20	סי' מאיר ב"ר חיים נדאף וחביריו.
20	ח"ר יודא אהרן חמר הכהן.
20	ח"ר שלום שלמה חמדי הלוי.
20	ח"ר יוסף ב"ר סעדיא צפירה ושמואל חיים ד'הבאני.
20	סי' שלמה משה גמאל.
20	סי' שלום מחבוב ומאיר שלמה מזרחי.
20	סי' אהרן שלום מסעוד וחביריו.
20	סי' אברהם שלמה לוי וחביריו.
20	סי' משה יחיא קנבור וחביריו.
20	סי' ישועה משה גמאל וחביריו.
20	סי' יחיא ב"ר סעדיא שריאן ושכר כהן.
20	סי' יחיא שלמה עראקי הכהן וחביריו.
20	סי' אהרן יוסף דאר.
20	סי' שלום יחיא כ'ריף וחביריו.
20	סי' שמואל אהרן וחביריו.
20	סי' משה יחיא קהא וחביריו.
20	סי' יוסף שלום שרפי וחביריו.

יה"ר חפץ ה' בידם יצלח ויזכו לגמורה. ברון והררה. וזכות התורה הקדושה וזכות לומדיה תינוקות של בית רבן הבל שאין בו הטא. עליהם תגן. אלף המגן. ויהי שלום בחילם. ושלוה בכל גבולם. ובתיהם שלום כנה"ר וכנא"ה הבעה"ח ברוב עוז ושלום. פעה"ק ירושלים ת"ו ביום שנכפל בו כי טוב ל"ה לממז'נים שנת המישרים ארחתם לפ"ק הרנ"ה.

נאם שלום ב"ר יוסף עראקי הכהן הי"ו ס"ט. נאם אברהם ב"ר חיים נדאף ס"ט.

2° 2224 = 927 2° 22 1392 2
 < תנ"ך >
 70 10

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

והוא חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם תרגום רבינו סעדיא גאון וללה"ה בלשון ערבי מועתק מספרי תימן
המדויקים ישנים נושנים מכמה מאות שנים כאשר עין הקורא תחוינה מישרים. ונלוה אליו ס' חלק
הקדוק על המקרא. חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף צאלח וללה"ה שהיה ראב"ד ור"מ
וב"צ בעי"ה צנעא ואגפיה. ועם הקדוק התרגום הועתק מכתובת יד מספרים ישנים נושנים כאשר
עין הקורא תחוינה בהקדמתו. ועם ההפטרות מקרא. עם תרגום יונתן בן עזיאל וללה"ה.

חלק ראשון

ספר בראשית

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השתדלות המנהיגים הר"ר שלום ן' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ הי"ו.
ומשנהו הר"ר אברהם ן' כה"ר חיים נדאף הי"ו.

נדפס

פעד"ק **ירושלם** תוכב"א

בשנת בונה ירושלם ה' לפ"ק

הסכמת הרב הגאון הגדול, מעוז ומגדול, ראשון לציון, עמ"ר מוהר"ר

יעקב שאול אלישר שליט"א

אנני נפשי ראשון לציון הח"מ לפעלא טבא אמינא איישר למע"כ המשתדלים החכמים השלמים, מבחר עצמים, יראים ושלמים, כמה"ר שלום יוסף עראקי הכהן יצ"ו וכמה"ר אברהם חיים אלנדאף יצ"ו שהתאמצו בכוחם ובאונם להוציא לאור תעלומה בהרפסת ספר התורה 'הזה כביאור רבינו סעדיא גאון ז"ל בשפה ערבית על ס' בראשית באותיות מרובעות גדולות ומהודרות למען ירוץ קורא בו, וממנו תועלת יקר נמצא לאחינו התימנים העי"א במקומותם למושבם, היודעים ומבינים שפת ערבי שימצאו בזה נחת לחנך ולמד ילדי צא"ק מבני עדתינו המגרים השפה הנז' ויוכלו להתקדם בלמוד מקראי קדש על בוריון מבלי לבלות זמן רב מאביב ימי עלומיהם המסוגלים להתקדמותם, ובכן אבקש מכל אשר יגיע להם תועלת ממעשה ידי המשתדלים הי"ו הנז' כי יריקו להם נדבתם, ויביאו את הברכה אל ביתם, למען יצעדו הלאה במלאכת הק' הזאת אשר החלו, ויחזקו ידיהם הרפות למען יבואו עד גמרה של המלאכה להביא על מכבש הדפוס גם ארבעת החומשים הנשארים, ולא ירבעו חלילה תחת משא החובות שליו בעד המצוה הזאת ובוה יתנו ג"כ כבוד להגאון הנז' ז"ל לכל יהיה באורו ככלי שבור ח"ו על כי לא יצא לאור ע"כ התורה ואצ"ל שלא ישינו את גבולם שום בר ישראל להדפיס הבאר הזה בין בארץ ובין בחו"ל בלי רשיון המשתדלים הנז' עד תום חמש עשרה שנה מיום הנז' הלאה, ושארית ישראל לא יעשו עולה, ויה"ר חפץ ה' יצליח ביד המשתדלים הי"ו הנז', וזכות התורה הק' והרס"ג ז"ל יגן על העושים והמעשים כעתירת החותם בברכה ראש הרבנים באה"ק ת"ו החו' פעה"ק ירוש' ת"ו כיום מ' לחו' זיו ש' התרנ"ה ליצירה ברב עז ושלום:

הצעיר יעקב שאול אלישר ס"ט

בא סי' יע"א ברכה הי"ו

(מקום החותם)

522006A 487

בְּסִימָנָא בְּרֵאשִׁית אַ טבא

הַגִּידָה לַמַּנְחָה וּבִיאָה

מִיָּא דְמַעַל לְרַקִּיעָא. וְהוּהּ כֵּן: פְּצַנַע
 אֱלֹהֵי אֲנֹלָד. וּפְצַל בֵּין אִמָּא אֲדִי מִן דְּוֹנָה.
 וּבֵין אִמָּא אֲדִי מִן פּוֹקָה. פּוֹכָאן כְּרֹאךְ: וְיִקְרָא
 אֱלֹהִים לְרַקִּיעַ שָׁמַיִם וְיִהְיֶה עֶרֶב וְיִהְיֶה בֹקֶר
 יוֹם שְׁנַי: וְיִקְרָא יי לְרַקִּיעָא שָׁמַיִא. וְהוּהּ
 רְמֵשׁ וְהוּהּ צִפּוֹר יוֹם תְּנִינ: וּסְמָא אֱלֹהֵי.
 אֲנֹלָד סְמָא. לְמָא מְצֵא מִן אֲלִיל
 וְאִנְהָר יוֹם תַּאנִּי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
 אֶל־מַקּוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה
 וְיִהְיֶיכֶן: וַאֲמַר יי. יִתְכַנְשׁוּן מַיָּא. מִתַּחַת
 שָׁמַיִא לְאֶתֶר חַד. וְתִתְחַזּוּ יַבְשָׁתָא. וְהוּהּ
 כֵּן: פִּשְׂא אֱלֹהֵי. אֵן יִנְתַמַּע אֲרַמָּא. מִן תַּחַת
 אִסְמָא אֲלִי מוֹצַע וְאֶחָד. וְיִצְהַר אִיבָאם.
 פּוֹכָאן כְּרֹאךְ: וְיִקְרָא אֱלֹהִים - לַיַּבְשָׁה
 אֶרֶץ וְלַמַּקּוֹת הַמַּיִם קְרֵא יַמִּים וַיִּרְא אֱלֹהִים
 כִּי־טוֹב: וְיִקְרָא יי לַיַּבְשָׁתָא אֶרֶץ. וְלַיַּמִּים
 כְּנִישָׁת מַיָּא קְרָא יַמִּי. וְהוּא יי אֲדִי
 טַב: פִּסְמָא אֱלֹהֵי אִיבָאם אֲרַעָא. וּמִלְרָאם
 אִמָּא בְּהָאֲרָא. לְמָא עֵלַם אֱלֹהֵי אֵן דְּאֵךְ
 נִייד: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ דְּשָׂא
 עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֵי
 אֲשֶׁר זֶרְעוּבֵן עַל־הָאֶרֶץ וְיִהְיֶיכֶן: וַאֲמַר
 יי. תְּדַאֲת אֲרַעָא דִּתְאָה. עֵסְפָא דְּבֵר
 זֶרְעִיהּ מִזְרִיעַ. אֵילָן פִּירִין. עֵבֵד פִּירִין
 לְזִנְיָה. דְּבֵר זֶרְעִיהּ בִּיהַעַר אֲרַעָא. וְהוּהּ
 כֵּן: פִּשְׂא אֱלֹהֵי. אֵן תְּכַרָּא אֶרֶץ כְּרֹאךְ.
 וְעֵשֶׂב דִּז חֵב. וּשְׁגֵרָא דִּז תַּמֵּר. מִכְּרַב
 תַּמֵּר רֵאצְנָאפָה. מַה גֵּרְסָה מִנָּה עֲרָא
 אֶרֶץ. פּוֹכָאן כְּרֹאךְ: (ו) וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ דְּשָׂא
 עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי
 אֲשֶׁר זֶרְעוּבֵן לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי־
 טוֹב: וַאֲפִיקַת אֲרַעָא. דִּתְאָה. עֵסְפָא דְּבֵר

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ: בְּקִדְמוֹן בְּרָא יי ית
 שָׁמַיִא וְיַת אֲרַעָא: אוֹר מָא כִּלְק אֱלֹהֵי.
 אִסְמָאֵאֵת וְאֶרֶץ: וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ
 וְבֵהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְּהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים
 מִרְחַפֵּת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם: וְאֲרַעָא. הוֹתְצִדִּיא
 וְיִקְנִיא. וְחֹשֶׁכָא עַל אִפִּי תְּהוֹמָא. וְרוּחָא
 מִן קִדְם יי. מְנִשְׁבָּא עַל אִפִּי מַיָּא: וְאֶרֶץ
 כֹּאנַת גֵּאמְרָה מִסְתַּבְּחָרָה. וְעֵלָאם עֵלָא
 וְגַה אֲנֹמֵר. וְרוּחַ אֱלֹהֵי. תִּהְבַּ עֵלָא וְגַה
 אִמָּא: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִהְיֶה־אוֹר וַיְהִי־אוֹר:
 וַאֲמַר יי יְהִי נְהוֹרָא. וְהוּהּ נְהוֹרָא: פִּשְׂא
 אֱלֹהֵי אֵן יִכּוֹן נוֹר. פּוֹכָאן נוֹר: וַיִּרְא אֱלֹהִים
 אֶת־הָאוֹר כִּי־טוֹב וַיְבַרְכֵל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר
 וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וְהוּא יי ית נְהוֹרָא אֲדִי טַב.
 וַאֲפִרִישׁ יי. בֵּין נְהוֹרָא וּבֵין חֹשֶׁכָא: פִּלְמָא
 עֵלַם אֱלֹהֵי אֵן אֲנֹר נִייד. פְּצַל בֵּין אֲלֹנֹר
 וְעֵלָאם: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים וְלֹאֹר יוֹם וְרַחֲשָׁה
 קְרָא לַיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
 וְיִקְרָא יי לְנְהוֹרָא יַמִּמָּא. וְלַחֹשֶׁכָא קְרָא
 לַיְלָא. וְהוּהּ רְמֵשׁ וְהוּהּ צִפּוֹר יוֹם חַד:
 וּסְמָא אֱלֹהֵי אִוְקַאת אֲרַנֹּר נְהָאֲרָא.
 וְאִוְקַאת אֲרַעָאם לִילָא. לְמָא מְצֵא מִן
 אֲלִיל וְאִנְהָר יוֹם וְאֶחָד: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי
 מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם: וַאֲמַר יי.
 יְהִי רְקִיעַ בְּמַצִּיעוֹת מַיָּא. וַיְהִי מִפְּרִישׁ.
 בֵּין מַיָּא לְמַיָּא: פִּשְׂא אֱלֹהֵי. אֵן יִכּוֹן גִּלְד
 פִּי וּסְטָא אִמָּא. וַיִּכּוֹן פִּאצְלָא בֵּין אִמָּאִין:
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיְבַרְכֵל בֵּין הַמַּיִם
 אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרַקִּיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מַעַל
 לְרַקִּיעַ וַיְהִי־כֵן: וְעֵבֵד יי ית רְקִיעָא.
 וַאֲפִרִישׁ. בֵּין מַיָּא דְּמַלְרַע לְרַקִּיעָא. וּבֵין

ס פר חלק הדקדוקא) פסוק בין חיבת אלקים לאור בכל התיגאן. (ב) אין פסוק בין חיבת אלקים לחיבת ליבשה ברוב התיגאן.
 (ג) תדשא תתיו בנעיא וחדלת בשווא נח (מהר"י בשערי יל). (ד) חיבת ותוצא אולא הארץ אתי דשא תלשה ימנית ברוב התיגאן.
 א (בתר תורה)

פי אנהאר ולליל . ולתפרו בין אגור
ולצראם . רמא עלם אלה אן דאלך גייד:
ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: והיה
רמש והיה צפר יום רביעי: ולמא מצא
מן אריל ואלנהאר יום ראבע: פ

ויאמר אלהים ישרצו המים שרין נפש
חיה ועוף ועופף על הארץ על פני
רקיע השמים: ואמר יי ירחשון מיא.
רחיש נפשא חיתא. ועופא יפרח על
ארעא. על אפי רקיע שמיא: פשא אלה
אויסעי מן אמא. סאערו נפס חיה. וטאר
יטור עליו אארין. קבאלגלד לסמא: ויברא
אלהים אתיהתנינם הגדלים ואת פלי
נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים
למיניהם ואת פלי עוף פנף למיניהו וירא
אלהים פייטוב: וברא יי ית תניניא
רברביא. וית כל נפשא חיתא דרחשא.
דארחישו מיא לוייהון. וית פלי עופא
דפרח לזוהי. ותוא יי ארי טב: פכר
אלה. ארתנאנין ארעצאם. וסאר אלנפוס
אלחיה אלדאבה. אתי סעת מן אלמא
לאצנאפהא. וכל טאר דו גנאח
לאצנאפהא. רמא עלם אלה אן דאלך
גייד: ויברך אתם אלהים לאמר פרו
ורבו ומלאו את המים ביםים והעוף רב
בארץ: וברוך ותהון. יי למימר. פישו
וסנו. ומלו ית מיא פייממיא. ועופא יסני
בארעא: ובארך אלה פיהם. וקאל
האנמא. אתמרו ואכתרו. ועמו אלמא
אלדי פי אלבתאר. ואלטאר יכתר פי
אלארין: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:
והיה רמש והיה צפר יום חמישי: ולמא
מצא מן ארליל ואלנהאר יום כאמס: פ

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה
למיניה בהמה ורמש וחיתו ארץ
למיניה ויהי כן: ואמר יי תפיק ארעא.
נפשא חיתא לזנה. בעיר ורחיש ותית
ארעא לזנה. והיה כן: פשא אלה. אן תכרג
ארעאין. נפוס חיה לאצנאפהא. בהאימא

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים
להבדיל בין היום ובין הלילה והיו
ראתת ולמועדים ולמים ושנים: ואמר
יי יהון נהורין ברקיעא דשמיא. לאפרשא.
בין סמא ובין פלייא. ויהון ראתין ולזמנין.
ולממני בהון זמן ושנין: פשא אלה.
אן תכון אנארא פי גלד לסמא. תפרו
בין אלנהאר ולליל. ויכנאן איאתא
ואוקאתא. ואיאמא וסנינא: והיו רמאורת
ברקיע השמים להאר על הארץ ויהי
כן: ויהון נהורין ברקיעא דשמיא.
לאנארא על ארעא. והיה כן: ותכון
אנארא פי גלד לסמא. לתצי עלא אארין.
פכאן כראך: ועש אלהים את שני
המארת הגדלים את המאור הגדל
למשלת היום ואת המאור הקטן
למשלת הלילה ואת הכוכבים: ועבר
יי ית הרין נהוריא רברביא. ית נהוריא
רביא למשלט פייממא. וית נהוריא זעירא
למשרט פלייא. וית פוכביא: פצנע
אלה. אניידין לעצימין. ארגור אדאכבר
לאצנאפהא פי אלנהאר. ולגור אלצנור
לאצנאפהא פי אליל. וארכואכב: ויתן אתם
אלהים ברקיע השמים להאר על הארץ:
ויהב יתהון יי ברקיעא דשמיא. לאנארא
על ארעא: ונערהא אלה פי גלד לסמא.
רתצי עלא אארין: ולמשל פיום ובלילה
ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים פייטוב: ולמשרט פייממא
ובלייא. ולאפרשא. בין נהורא ובין
חשוכא. ותוא יי ארי טב: ולאצנאפהא

והעיה מזהרע לזוהי. וארין עבר פירין.
דבר זרעיה ביה לזוהי. ותוא יי ארי
טב: פאכרנת אארין כללא. עשבא דו
חב לאצנאפהא. ושגר מכתג תמר. מא
זרעה מנה לאצנאפהא. למא עלם אלה
אן דאלך גייד: ויהי ערב ויהי בקר יום
שלישי: והיה רמש והיה צפר יום תליתי:
ולמא מצא מן אריל ואלנהאר יום תארתי:
פ

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים
להבדיל בין היום ובין הלילה והיו
ראתת ולמועדים ולמים ושנים: ואמר
יי יהון נהורין ברקיעא דשמיא. לאפרשא.
בין סמא ובין פלייא. ויהון ראתין ולזמנין.
ולממני בהון זמן ושנין: פשא אלה.
אן תכון אנארא פי גלד לסמא. תפרו
בין אלנהאר ולליל. ויכנאן איאתא
ואוקאתא. ואיאמא וסנינא: והיו רמאורת
ברקיע השמים להאר על הארץ ויהי
כן: ויהון נהורין ברקיעא דשמיא.
לאנארא על ארעא. והיה כן: ותכון
אנארא פי גלד לסמא. לתצי עלא אארין.
פכאן כראך: ועש אלהים את שני
המארת הגדלים את המאור הגדל
למשלת היום ואת המאור הקטן
למשלת הלילה ואת הכוכבים: ועבר
יי ית הרין נהוריא רברביא. ית נהוריא
רביא למשלט פייממא. וית נהוריא זעירא
למשרט פלייא. וית פוכביא: פצנע
אלה. אניידין לעצימין. ארגור אדאכבר
לאצנאפהא פי אלנהאר. ולגור אלצנור
לאצנאפהא פי אליל. וארכואכב: ויתן אתם
אלהים ברקיע השמים להאר על הארץ:
ויהב יתהון יי ברקיעא דשמיא. לאנארא
על ארעא: ונערהא אלה פי גלד לסמא.
רתצי עלא אארין: ולמשל פיום ובלילה
ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים פייטוב: ולמשרט פייממא
ובלייא. ולאפרשא. בין נהורא ובין
חשוכא. ותוא יי ארי טב: ולאצנאפהא

ודבינא. וזחש אלארץ לאצנאפהא.
 פכאן כדאך: ויעש אלהים את-חית
 הארץ למינה ואת-הבהמה למינה ואת
 כל-רמש האדמה למינהו וירא אלהים
 כי-טוב: ועבר יי ית חית ארעא לזנה.
 וית בעירא לזנה. וית. כל רחשא דארעא
 לזנהו. וחזא יי ארי טב: וענע אלה
 וחש אלארץ לאצנאפהא. ואלכהאים
 לאצנאפהא. וסאיר דביב אלארץ
 לאצנאפהא. למא ערס אלה אן דאלך
 גייד: ויאמר אלהים געשה אדם בצלמנו
 כדמותנו וירדנו בדגת הים ובעוף השמים
 ובבהמה ובכל-הארץ ובכל-הרמש הרמש
 על-הארץ: ואמר יי געביד אנשא.
 בצלמנא כדמותנא. וישלמון בנוני ימא
 ובעופא דשמיא. ובבעירא ובכל ארעא.
 ובכל רחשא דרחיש על ארעא: קאר
 אלה. נענע אנסאנא. בצורתנא כשבהנא:
 מסלטא יסתולון ערא סמך ארבהר
 וטאיר אסמא. ואבהאים וגמיע אלארץ.
 וסאיר אלהביב אלהאב עדי אלארץ:
 ויברא אלהים את-האדם בצלמו בצלם
 אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם:
 וברא יי ית אדם בצלמיה. בצלם אלהים
 ברא יתיה. דבר ונוקבא ברא יתהון:
 פכלק אלה אדם בצורתה.
 מסלטא כלקה. דכר ואנתא כלקהם:
 ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים
 פרו ורבו ומלאו את-הארץ וכבשהו ורדו
 בדגת הים ובעוף השמים ובכל-חית
 הרמשת על-הארץ: וברוך יתהון יי. ואמר
 להון יי. פושו וסגו. ומלו ית ארעא ותקופו
 עלה. ושלוטו. בנוני ימא ובעופא דשמיא.
 ובכל חיתא דרחשא על ארעא: ובארך
 אלה פיהמא. וקאל להמא. אתמרו
 ואבתרו. ועמו אלארץ ואמרכוהא.
 ואסתולו. ערא סמך ארבהר וטאיר
 אלסמא. וסאיר אלהיואן אלהאב עלי
 אלארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם

את-כרי-עשב זרע זרע אשר-עדי-פני-כל-
 הארץ ואת-כל-העץ אשר-בו פרי-עץ
 זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ואמר יי.
 הא יהבית לבון. ית כל עספא דבר
 זרעיה מזרע. העל אפי כל ארעא. וית
 כל איקנא. דביה פירי איקנא דבר זרעיה
 מזרע. לבון יהו למיכל: וקאל אלה.
 הודא קד אעטיתכם. כל עשב דו חב.
 אלדי עלי וגה אלארץ. וכל שגור פיה
 תמר חב. יכון לכם מאכרא: ודבר-חית
 הארץ ולכל-עוף השמים ולכל רומש
 על-הארץ אשר-בו נפש חיה את-כרי-
 ירק עשב לאכלה ויהי-כון. ולכל חית
 ארעא. ולכל עופא דשמיא. ולכל דרחיש
 על ארעא. דביה נפשא חיתא. ית כל
 ירוק עספא למיכל. והוה כן: ולגמיע
 וחש אלארץ. וטאיר אלסמא. וסאיר מא
 ידב עלא אלארץ. אלדי פיה נפש חיה.
 גמיע עשב אלכצר מאכלא. פכאן כדאך:
 וירא אלהים את-כל-אשר עשה והנה
 טוב מאד ויהי-ערב ויהי-בקר יום הששי:
 וחזא יי ית כל העבר. והא תקון דתדא.
 והוה רמש והוה צפר יום שתיתי: למא
 עדם אלה אן גמיע מא ענעה גייד גרא.
 ולמא מצא מן אלליל ואלנהאר יום

סאדם:

ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם:
 ואשתכללו. שמיא וארעא וכל
 חיליהון: כמלת. אלסמאואת ואלארץ
 וגיושהם: ויכל אלהים ביום השביעי
 מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי
 מכל-מלאכתו אשר עשה: ושיצי יי
 ביוםא שביעאה. עבידתיה דעבר. ונה
 ביוםא שביעאה. מכל עבידתיה דעבר:
 ואכמל אלה פי אדיום אלסאבע. כלקה
 אלדי צנע. ועמל פיה אן יכלק שיא.
 מן מא כלקה: ויברך אלהים את-יום
 השביעי ויקדש אתו פי בו שבת מכל-
 מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות:

חלק הרקדוק ה) בצלם אלהים. הרגושו בצלם אלהים לא כמ"ש בכ"ד גדול בצלמא דיי. וגם בכל הרפויס הרגושו בצלם
 אלהים ועיקר לסוד נכמס: ו) הטפחא בתובת הרמשת בכל התיגאן:

וַיִּבְרָא יי' ית וַיִּמְאָ שְׁבִיעָה וְקָדְשׁ יְהוָה
 אֵרִי בְיַהֲנֹחַ מִכָּל עֲבֹדֹתָיו. וַיִּבְרָא יי'
 לְמַעַבְדוֹ וּבְאֶרֶץ אֱלֹהֵי אֲדָמָה.
 וְקָדְשׁוֹ אֵד עֲטָל פִּיהוּ אֵין יִכְלַק שְׁוִיָּא. מִן
 מִתַּל כִּלְקָה אֵלְדִי צַנְעָה: פ
 אֵלֶה תּוֹדֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וַיִּבְרָא
 בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ
 וּשְׁמַיִם: אֵלֶיךָ תּוֹלְדֹת שְׁמַיָּא וְאֶרְעָא
 כִּד אֵתְבָרִיא. בְּיוֹמָא דְעֵבֶר יי' אֱלֹהִים
 אֶרְעָא וּשְׁמַיָּא: הֵדָא נִוְאָשִׁי אֲדַסְמַאֲתָא.
 וְאֵלֶיךָ אֵד כִּלְקוּ. פִּי וְקַת צַנְעָ אֵלֶה
 אֵלֶיךָ וְאֲדַסְמַאֲתָא: וְכֹל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרָם
 יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכֹל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרָם יֵצֵא
 פִּי לֹא הַמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ
 וְאָדָם אֵין לְעֵבֶר אֶת־הָאֲדָמָה: וְכִד אֵלְדִי
 חֻקְלָא. עַד לֹא הוּזוּ בְּאֶרְעָא. וְכִד עֲסָבָא
 דְחֻקְלָא עַד לֹא יֵצֵא. אֵרִי לֹא אֲחִית.
 יי' אֱלֹהִים מְטַרָא עַל אֶרְעָא. וְאָנִשׁ לִית.
 לְמַפְלַח יִת אֲדַמְתָּא: וְנִמְיָ שְׁנַר
 אֲלֵצְתָרָא. קִבְדֵּי אֵין יִכּוֹן פִּי אֵלֶיךָ. וְנִמְיָ
 עֵשְׂבָהָא קִבְלֵי אֵין יֵצֵא. אֵד יִסְמַר
 אֵלֶה עֲלִיהָ. וְלֹא אֲנִסָּאן כֹּאן יִפְלַחְתָּא:
 וְאֵד יֵעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ וְהַשִּׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי
 הָאֲדָמָה: וְעֲנָנָא הוּזוּ סְלִיק מִן אֶרְעָא.
 וּמִשְׁקֵי יִת כִּד אִפִּי אֲדַמְתָּא: וּבְכֹאֵר כֹּאן
 יֵעֲדֵד מִנְהָא. פִּיסְקֵי נִמְיָ וְנִהָא: הוּזִיָּעֵר
 יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עִפְר מִן־הָאֲדָמָה
 וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
 חַיָּה: וַיִּבְרָא יי' אֱלֹהִים יִת אָדָם. עִפְרָא
 מִן אֶרְעָא. וַיִּפַּח בְּאַפִּיהוּ נִשְׁמַתָּא דְחַיָּי.
 וְהוּזוּ בְּאָדָם לְרוּחַ מַמְלָא: פִּכְלֵק אֵלֶה
 אָדָם. תְּרַאב מִן אֵלֶיךָ. וְנִפְךָ פִּי
 אֲנַפְהָ נִסְמָה אֲלֵחִיוָה. פִּצְאֵר אָדָם נִפְסָא
 נִאֲטָקָא: וַיִּמְעַ יְהוָה אֱלֹהִים בְּעֵדֶן מִקְדָּם
 וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת־הָאָדָם אִשָּׁר יֵצֵר: וְנִצְב.
 יי' אֱלֹהִים. גִּנְתָּא בְּעֵדֶן מִלְּקַדְמִין

וַיִּבְרָא יי' ית וַיִּמְאָ שְׁבִיעָה וְקָדְשׁ יְהוָה
 אֵרִי בְיַהֲנֹחַ מִכָּל עֲבֹדֹתָיו. וַיִּבְרָא יי'
 לְמַעַבְדוֹ וּבְאֶרֶץ אֱלֹהֵי אֲדָמָה.
 וְקָדְשׁוֹ אֵד עֲטָל פִּיהוּ אֵין יִכְלַק שְׁוִיָּא. מִן
 מִתַּל כִּלְקָה אֵלְדִי צַנְעָה: פ
 אֵלֶה תּוֹדֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וַיִּבְרָא
 בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ
 וּשְׁמַיִם: אֵלֶיךָ תּוֹלְדֹת שְׁמַיָּא וְאֶרְעָא
 כִּד אֵתְבָרִיא. בְּיוֹמָא דְעֵבֶר יי' אֱלֹהִים
 אֶרְעָא וּשְׁמַיָּא: הֵדָא נִוְאָשִׁי אֲדַסְמַאֲתָא.
 וְאֵלֶיךָ אֵד כִּלְקוּ. פִּי וְקַת צַנְעָ אֵלֶה
 אֵלֶיךָ וְאֲדַסְמַאֲתָא: וְכֹל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרָם
 יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכֹל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרָם יֵצֵא
 פִּי לֹא הַמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ
 וְאָדָם אֵין לְעֵבֶר אֶת־הָאֲדָמָה: וְכִד אֵלְדִי
 חֻקְלָא. עַד לֹא הוּזוּ בְּאֶרְעָא. וְכִד עֲסָבָא
 דְחֻקְלָא עַד לֹא יֵצֵא. אֵרִי לֹא אֲחִית.
 יי' אֱלֹהִים מְטַרָא עַל אֶרְעָא. וְאָנִשׁ לִית.
 לְמַפְלַח יִת אֲדַמְתָּא: וְנִמְיָ שְׁנַר
 אֲלֵצְתָרָא. קִבְדֵּי אֵין יִכּוֹן פִּי אֵלֶיךָ. וְנִמְיָ
 עֵשְׂבָהָא קִבְלֵי אֵין יֵצֵא. אֵד יִסְמַר
 אֵלֶה עֲלִיהָ. וְלֹא אֲנִסָּאן כֹּאן יִפְלַחְתָּא:
 וְאֵד יֵעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ וְהַשִּׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי
 הָאֲדָמָה: וְעֲנָנָא הוּזוּ סְלִיק מִן אֶרְעָא.
 וּמִשְׁקֵי יִת כִּד אִפִּי אֲדַמְתָּא: וּבְכֹאֵר כֹּאן
 יֵעֲדֵד מִנְהָא. פִּיסְקֵי נִמְיָ וְנִהָא: הוּזִיָּעֵר
 יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עִפְר מִן־הָאֲדָמָה
 וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
 חַיָּה: וַיִּבְרָא יי' אֱלֹהִים יִת אָדָם. עִפְרָא
 מִן אֶרְעָא. וַיִּפַּח בְּאַפִּיהוּ נִשְׁמַתָּא דְחַיָּי.
 וְהוּזוּ בְּאָדָם לְרוּחַ מַמְלָא: פִּכְלֵק אֵלֶה
 אָדָם. תְּרַאב מִן אֵלֶיךָ. וְנִפְךָ פִּי
 אֲנַפְהָ נִסְמָה אֲלֵחִיוָה. פִּצְאֵר אָדָם נִפְסָא
 נִאֲטָקָא: וַיִּמְעַ יְהוָה אֱלֹהִים בְּעֵדֶן מִקְדָּם
 וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת־הָאָדָם אִשָּׁר יֵצֵר: וְנִצְב.
 יי' אֱלֹהִים. גִּנְתָּא בְּעֵדֶן מִלְּקַדְמִין

ה' ויערא

רביעאה
 חלק הדקדוק (ז) כי לא המטיר וכו' תרגום ארי לא אחות יי' אלהים מטרא על ארעא, דקיים זכרון השם למטרא שלא הסמיך השם
 לארץ: (ח) ויצר מלעיל (מהר"ב, ט) תרגום אינקלוס לרוח ממללא כי עיקר עבודת האדם לשי"ת בדיבור עסק התורה כמ"ש ודכרת בם
 וכת הדיבור באדם מצד הנשמה, עור צ"ל כי ידוע כי כח ביד החכמים לברוא אדם בם' ויצרה וכמ"ש רבא ברא גוברא אמנם לעולם אין
 בו כח הדיבור וכמ"ש מהאר"י מורחו בם' בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתים אך למחזור יעו"ש, לזה תרגם לרוח ממללא ולאפוקי
 בריאת האדם שאין בו כח הדיבור ודו"ק:

רביעאה הוא פרת: ואם אנהר
 אלתאלת אלהיה. והו אלסאר פי שרקי
 אלמוצל. ואלנהר אלאבעהו אלפראת:
 ויקח יהוה אלהים את האדם ויגלהו בגן
 עדן לעבדה ולשמרה: ודבר יי אלהים
 ית אדם. ואשרייה בנותא דעדן.
 למפלתה ולמפרה: תם אכר אלה אדם.
 ווצעה פי גנאן עדן. ליכרמה ויחפצה:
 ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל
 עץ הגן אכל תאכל: ופקיד יי אלהים.
 על אדם דמימר. מכל אילן גינתא מיכל
 תיכור: ואמרה אלה קאילא. מן גמיע
 שגור אנגנאן נאיו אן תאכל: ומעץ הדעת
 טוב ורע לא תאכל ממנו פי ביום אכר
 ממנו מות תמות: ומאילן האכלי פירחי
 תבמין בין טוב לביש. לא תיכור מניה.
 ארי. פוזמא. דתיכור מניה ממת תמות:
 ומן שגרה מערפה אכר ואלשר לא
 תאכל. פאן פי יום תאכל מנה תסתחק
 אן תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב
 היות האדם לבדו אעשה לו עזר:
 ויאמר יי אלהים. לא תקן דיהי אדם
 בלחורוהי. אעביד ליה סמך בקבליה:
 תם קאל אלה. לא כור. פי בקא אדם
 וחדה. אענע לה עונא חדאה: ויצו יהוה
 אלהים מן האדמה בלחית השדה ואת
 כל עוף השמים ויבא אל האדם דראות
 מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם
 נפש חיה הוא שמו: ויבא יי אלהים מן
 ארעא. כל חית ברא וית כל עופא
 דשמיא. ואיתי לות אדם. למחוי מא
 יקרי ליה. וכל דהוה קרי ליה אדם. נפשא
 חיתה הוא שמה: פחשר אלה מן ארעא.
 גמיע וחש אלצחרא וטאר אלסמא. ואתא
 בהא אלא אדם. לזוריה מה יסמה. פכל
 טא סמאה אדם. מן נפש חיתהו אסמה
 אלי אלאן: ויקרא האדם שמות לכל
 הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה
 ולאדם לא מצא עזר כנגדו: וקרא אדם

שמהו. לכל בעירא ולעופא דשמיא.
 ולכל חית ברא. ולאדם. לא מצא עזר
 כנגדו: פלמא טמא אדם אסמא
 לגמיע אלבהאים וטאר אלסמא. וחש
 אלצחרו. ולם יגד דנפסה עונא חדאה:
 ויפל יהוה אלהים ותרדמה על האדם
 וישן ויקח אתה מצלעתיו ויסגר בשר
 תחתנה: ויקא יי אלהים שינתא. על
 אדם ודמוק. ונסב. חדא מעלעודה. ומלי
 בשרא תחתה: פאוקע אלה סמאה
 עלי אדם. ללא יחס פנאם. פאכר.
 ואדמא מן אצלאעה. וסר מבאנהא
 בלחם: ויבן יהוה אלהים את העלע
 אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל
 האדם: ויבא יי אלהים וירעא. דנסב
 מן אדם לאתתא. ואתה לות אדם:
 פנא מנהא אמראה. ואתא בהא אלי
 אדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם
 מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה
 כי מאש לקחה זאת: ואמר אדם. הוה
 זמנא גמיע מנרמי ונסמא מנסמי.
 דהא יתקני אתהא. ארי מנעדה נסינא
 דא: פקאל אדם. הוה אלמרה. שאהדת
 עצמא מן עצמי. ודחמא מן לחמי.
 פינבני אן תסמא אמראה. לאנהא מן
 אמר אנדת: על-כן יעזב איש את-אביו
 ואת-אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד:
 על-כן ישפוק גבר. בית משכני אביו
 ואמיה. וידבק באתתה. והיו לבשרא
 חד: דהאך יתוך אלה. אנאה ואמה.
 וילאום זונתה. פיכונא נסמא ואתא:
 ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא
 יתבששו: והיו פרויהון ערסלאן. אדם
 ואתתה. ולא מתבלמין: פכונא גמיעא
 עריאנין. אדם וזונתה. ולם יתשמאן
 דאך: והנחש היה ערום מפל חית
 השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר
 אל-האשה אפפיאמר אלהים לא תאכלו
 מכל עץ הגן: וחויא הוה חנים. מפל

חלק הדקדוק (י) לקחה הל"י בבא"ר וחק"ף רפה וקמץ חפף (פח"י ב): ב (כתר תורה) ח

חַיִּת בְּרָא. הַעֲבַד יי אֱלֹהִים. וַיֹּאמֶר לְאַתָּה. בְּקוֹשְׁטָא אֲרִי אָמַר יי. לֹא תִכְבְּדוּן. מִכָּר אֵילֵן גִּנְתָּא : וְאַתְּ עֲבָאן בְּאֵן חֲבִימָא. מִן גַּמְיַע חִוּוֹן אֲלֻצְהָרָא. אֲלֹדִי כִלְקַחְמָא אֱלֹה. פִּקְאֵל לֹא אֲמַרְהָא. אִיקְנִיא קֹאֵל אֱלֹה. לֹא תֹאכְלוּ. מִן גַּמְיַע שֹׁגֵר אֲלֻנְגָאן : וְהֵאמֵר הָאִשָּׁה אֶל־הַנָּחֶשׁ מִפְּרִי עֵץ־הַגֶּן נֹאכַר : וְאָמַרְתְּ אֶתְּהָא לְחַוּיָא. מִפְּרִי אֵילָן גִּנְתָּא נִכְוֹל : פִּקְאֵרְתְּ לֵה. מִן תַּמְר שֹׁגֵר אֲלֻנְגָאן נֹאכַל : וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ־הַגֶּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִנְעֻוּ בּוֹ פִּן־הַתְּמוֹתוֹן : וּמִפְּרִי אֵילָנָא דְבִמְצֻעֵי־עֵת גִּנְתָּא. אָמַר יי. לֹא תִכְבְּדוּן מִנְיָה. וְלֹא תִקְרְבוּן בֵּית. הַלְמָא תְּמוֹתוֹן : רַבֵּן מִן תַּמְר אֲלֻשְׁגָרָה. אֲלֹדִי פִי וּסְט אֲלֻנְגָאן. קֹאֵל אֱלֹה. לֹא תֹאכְלוּ מִנְהָא. וְלֹא תִדְנוּ בְהָא. כִּלֵּא תְמוֹתוֹן : וַיֹּאמֶר הַנָּחֶשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תָּמוֹתוֹן : וַיֹּאמֶר חַוּיָא לְאַתָּה. לֹא מִמֶּת תְּמוֹתוֹן : פִּקְאֵל דְהָא. לֹא מוֹת תְּמוֹתוֹן : פִּי יִדַע אֱלֹהִים פִּי בְיוֹם אֲבָלְכֶם מִפְּנֵי וּנְפַקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כַּאֲלֹהִים יִדְעִי טוֹב וְרַע : אֲרִי גְלִי קָדָם יי. אֲרִי. בְּיוֹמָא דְתִיכְדוֹן מִנְיָה. וַיִּתְּפַתְחוּ עֵינֵיכֶם. וְתִהוֹן בְּרַבְרָבִין. חֲכַמִּין בְּיוֹם טַב דְּבִישׁ : דֵּאֵן אֱלֹה עֲאֲדִם. אֵן פִּי יוֹם תֹּאכְלוּן מִנְהָ. תִּנְפִץ עֵיוֹנְכֶם. וְתִכְוֹנוּ כַּאֲמֵלְאִיכָה. עֲאֲרִפֵּן בֵּאלְכוּר וְאֲשֶׁר בּוֹיָאֲדָה : וְתֵרָא הָאִשָּׁה פִּי טוֹב הָעֵץ לִמְאֹכַל וְכִי תֹאכְלוּ־הוּא לְעֵינִים וְנִחְמַד הָעֵץ לְהַשְׁכִּיל וְתִקַּח מִפְּרִיו וְתֹאכְלוּ וְתִתְּנוּ גַם לְאִשָּׁה עִמָּה וַיֹּאכַל : וְחֹזַת אֶתְּהָא. אֲרִי טַב אֵילָנָא דְמִיכַל וְאֲרִי אֲסוּ הוּא לְעֵינִין. וּמִרְגָּא אֵילָנָא לֹא־סִתְּפֵלֵא בֵּית. וְנִסְיַבַת מֵאֲבִיָּה וְאֲבָרַת. וַיִּהְבַת אִפֵּי דְכַצְלָה. עִמָּה וַאֲכַל : פִּרְמָא רֵאת אֲרִאֲמַרְהָא. אֵן אֲלֻשְׁגָרָה טִיבָה אֲרִמְאֲכַר שְׁהִיָּה אֲלֻמְנַצֵּר. מִנְאֵא לֹא־עַקֵּל. אֲבָרַת מִן תַּמְרָהָא וְאֲכַלַת. וְאֲעֻמַת בַּעֲלָהָא אִינְיָא מַעְהָא וְאֲכַל וְתִפְקַתְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיִּדְעוּ פִּי עֵירְפֹם הֵם וַיִּתְּפְרוּ עַל־הָאֲנָה

וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת : וְאַתְּפַתְתָּהָ עֵינֵי הַרְוִיחוּן. וַיִּדְעוּ. אֲרִי עֲרִמְדָאֵן אִינוּן. וְחֲסִיטוֹ דְהוֹן מִרְפִּי תִינִין. וְעַבְדוּ לְהוֹן זִרְיוֹן : פִּאֲנַפְצַת עֵיוֹנְהָמָא. פִּעֲלֵמָא אֲנֻמָּא עֲרִיאֲנִין. פִּכְיִטָא מִן זֶרֶק אֲלֵתִין. וְצִנְעָא לְהֵמָא מִיָּאֲזֹרָא : וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְּהִלָּה בְּגֵן דְרוּחַ הַיּוֹם וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הַגֶּן : וְשָׁמְעוּ. יַת קוֹל מִימְרָא דְיִי אֱלֹהִים מִתְּהִלָּה בְּגִנְתָּא דְמִנְחָ יוֹמָא. וְאֲטַמְר אָדָם וְאִתְתִּיהָ. מִן קָדָם יי אֱלֹהִים. בְּגֵן אֵילָן גִּנְתָּא : פִּסְמַעְיָ צוֹת אֱלֹה. מִאֲרִפִּי אֲלֻנְגָאן בְּרַפֵּךְ בְּחֻרְכָּה אֲלֻנְהָר. פִּאֲכַתְנָא אָדָם וּזְנוּגְתָהּ חִיָּא. מִן בִּין יְדֵי אֱלֹה. פִּי מָא בִין שֹׁגֵר אֲלֻנְגָאן : וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אֵיכָּה : וּקְרָא. יי אֱלֹהִים לְאָדָם. וַיֹּאמֶר לֵיה אֵן אַתָּה : פִּנְאֵרָא אֱלֹה בְּאָדָם. וְקֹאֵל דֵּה מִקְרָא אֲאִין אַנְתָּ : וַיֹּאמֶר אֶת־קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגֵן וְאִירָא בְּיַעֲרִם אֲנִי וְאַתְבָּא : וַיֹּאמֶר. יַת קוֹל מִימְרָךְ שָׁמַעִית בְּגִנְתָּא. וְדַחֲלִית. אֲרִי עֲרִמְדָאֵן אֲנָא וְאֲטַמְרִית : קֹאֵר. אֲנִי סַמַעַת צוֹתְךָ פִּי אֲלֻנְגָאן. פִּאֲתַקִּית. אֵל אֲנָא עֲרִיאֵן פִּאֲכַתְבִּית : וַיֹּאמֶר מִי הִגִּיד לְךָ פִּי עֵידִם אַתָּה הַמְוִיָּה־עֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ לֵבִלְתִּי אֲכַל־מִמֶּנּוּ אֲבָלְתָּ : וַיֹּאמֶר. מִן חַוּיָּ לְךָ. אֲרִי עֲרִמְדָאֵן אַתָּה. הִמֵּן אֵילָנָא דְפִקְוִדְתָּךְ. בְּדִיל דְקָא דְמִיכַל מִנְיָה אֲבָלְתָּא־קֹאֵר מִן אֲכַבְרָךְ אֲנִי עֲרִיאֵן. אֲמֵן אֲרֻשְׁגָרָה. אֲלֹדִי אֲמַרְתְּךָ. אֵן לֹא תֹאכַל מִנְהָא אֲכַלַת : וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הוּא נָתַנְהָ לִּי מִן־הָעֵץ וַאֲכַל : וַיֹּאמֶר אָדָם. אַתְתָּא דִּיהֲבַת עִמּוֹ. הוּא יִהְבַת לִי מִן אֵילָנָא וְאֲכַלְתִּי : קֹאֵר אָדָם. אֲרִאֲמַרְהָא אֲלֹדִי גַעֲלַת מַעִי. הוּא־עֻמַתְנִי מִן אֲרֻשְׁגָרָה פִּאֲכַלַת : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאִשָּׁה מַה־זֹּאת עָשִׂית וְהֵאמֵר הָאִשָּׁה הַנָּחֶשׁ הִשְׁיֵאֲנִי וַאֲכַל : וַיֹּאמֶר יי אֱלֹהִים. לְאַתָּה מָאֲרָא עֲבָרְתָּ. וְאָמַרְתְּ אֶתְּהָא. חַוּיָּ אֲטַעֲנִי וְאֲבָרַת : פִּקְאֵר אֱלֹה

לאֲלֻמְנַצֵּר

לאמראה מא דא צנעת. קארת. אלתעבאן אמנאני פאבלת: ויאמר יהוה אלהים | אליהנתש פי עשית זאת ארור אתה מפד הבהמה ומפל תית השדה על-גתנה תלך ועפר תאכל כלימי חיה: ויאמר יי אלהים לחויה ארי עבדת דא. ליי את מפר בעירא. ומפר חית פרא. על מעד תיזיר. ועפרא תיכור כל יומי חיה: פקאל אלה דארעתבאן אד צנעת הדא בעלם. פאנת מלעון מונמיע אלבהאים. ונמיע וחש אלצחרא. ועלא צדרך תסלך. ותראב תאכל טול איאם חיאנתך: ואיבה ואשית פינה ובין האשה ובין זרעה ובין זרעה היא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: ודכבו אשוי. פינה ובין אתתא. ובין פנה ובין פנהא. הוא יהי דכיר מה דעבדת ליה מלקדמין. ואת תהי נטר ליה לסופא: ועדאזה אנעלהא. בינה ובין אלאמראה. ובין נסלך ונסלהא. הו ישדכך אלוואם. ואנת תלדנה אלעקב: ׀

האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרבה בעצב תלדי בנים ואל-אישך תשוקתך והוא ימשל-בך: לאתתא אמר. אסנאה אסני צערכי ועהוייכי. בצער תלדין בנין. ולות בעליך תהי תיאובתיה. והוא ישלוט בך: וקאל דאלאמראה. לאבתרן משמתך וחמלך. במשקה תלדין בנין. ואלי בעלך יכון קיארך. והוא יתסלט עליך: ׀

ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתך לאמר לא-תאכל ממנו ארוחה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חיה: ולאדם אמר. ארי קבילתא למימר אתתך. ואבדת מן אידנא. דפקודתך למימר. לא תיכור מניה. ליטא ארעא בדיך. בעמר תיכלינה. כל יומי חיה: וקאל לאדם. אד קבלת קול זונתך. ואבלת מן אלשגרה. ארדי אמרתך

קאילא. לא תאכל מנהא. פמרעונה אלארין בסבבך. במשקה תאכלהא. טול איאם חיאנתך: וקין ודרדר תצמיח לך ואבלת את-עשב השדה: וכובין ואמדון תצמיח לך. ותיכור ית עספא דתקלא: ושוכא ודראררא תנבת לך. ותאכל עשב אלצחרא: בזעת אפיה תאכל לחם עד יי שובך אליהאדמה פי מננה דקחת יי פי-עפר אתה ואל-עפר תשוב: פויעתא דאפך תיכור לחמא. עד דתתנב לארעא. דמנה אתברייתא. ארי עפרא את. ולעפרא תתנב: בערק ונהך תאכל אלטעאם. אי אן תרנע אי אלארין. אלדי אנדת מנהא. לאנך תראב. ולי אלתראב תרנע: ויקרא האדם שם אשתו חוה כי הוא היתה אם כלי-חיי: וקרא אדם. שום אתתיה חוה. ארי. היא הות אמהון דכל בני אנשא: פסמא אדם. אסם זונתה חוה. לאנהא כאנת אם כל חי נאמק: ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וירבשם: ועבד יי אלהים. לאדם ולאשתיה. לבושין דיקר על משך בסרהון וארבישינון: וצנע אלה. לאדם וזונתה. תיאב ברו וארבסהמא:

פ ויאמר יהוה אלהים הן האדם יי חיה באתר מפניו לדעת טוב ורע ועתה אפך ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם: ויאמר יי אלהים. הא אדם הוה יחידאי בעלמא מניה. למדע טב ובייש. וכען דלמא וישיט ידיה. ויפב אפ מארין חייא. וייכור ויחי לעלם: תם קאל אלה. הודא אדם קד צאר בואחד מנא. פי מערפה אלכיר ואלשר. ולאן כדא ימד ידה. ויאכר מן שגרה אלחיוה. ויאכל ויחיא אי אלדרה: וישלחהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד אתהאדמה אשר לקח משם: ושלחיה. יי אלהים מגנתא עדן. למפלח בארעא. דאתברי מתמן: פטרדה אלה

הלק הדקדוק (ו) בזעת, מלרע ככל ההינאך: (יא) עד שובך, תרגומו עד דהיתחב, פי' ע"י אחרים כי בעל כרחך אתה חי ועל כרחך אתה מת, טשא"כ לני' הרפוס דהתנב: (יב) כל עפר אתה, אתה מלעיל (מהר"ב: ב) (יג) היה כאחד ממנו בא כולו כפתח בלא סמיכות כי אין על המים סמיכות:

מן גנאן ערן. ליפלה אלארץ. אלדי
אכר מנהא: ויגרש את האדם וישכן
מקדם לגורען את הכרבים ואת לרעט
החרב המתהפכת לשמר את דרך עין
החיים: ותרך ית אדם ואשרי מלקדמין
לגנתא העדן ותכריבא. וית שגן חרבא
דמתהפכא. למיטר. ית אורח אירן
חייא: ולמא טרד אדם. אסכן שרקיאי
מן גנאן ערן מלאיכא. ולמע סוף מתקרב.
ליחפיץ. טריק שגרה אלהיה: ס
והאדם ידע את חיה אשתו ותחר
ותלד את יקן ותאמר קניתי איש אתי
יהוה: ואדם. ידע ית חיה אתתיה.
ועדיאת וילידת ית קן. ואמרת. קניתי
גורבא מן קיי: ואן אדם ואקע חוה זוגתה.
פומלת וולדת קן. קאדת. קד רוקת
רגלא מן ענד אלה: ותספ ללדת אתי
אחיו אתהבל ויהי הבל רעה צאן וקן
היה עבד אדמה: ואוסיפת למילד. ית
אחיו ית הבל. ויהוה הבר רעי ענא.
וקן. הוה פלח בארעא: פעאודת וולדת
אניה הבל. פנאן הבל ראעי נגם. וקן.
כאן יפלה אלארץ: ויהי מקץ ימים יובא
קן מפרי האדמה מנחה ליהוה: ויהוה
מסוף יומין. ואיתי קן. מאיכא דארעא.
קורבנא קדם יי: פלמי כאן בעד אייאם.
אתא קן מן תמר אלארץ. הדייה ללה:
והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו
ומחלבהן וישעיהוה אל-הבל ואל-מנחתו:
והבר איתי אף הוא. מבפרי עניה
ומשמניהן. ויהוה רעוא קדם יי. בהבל
ובקורבניה: והבל אתא הו איצא. מן
בבור גנמה ומן סמאנהא. פקבל אלה.
הבר והדייתה: ואד-קן ואל-מנחתו לא
שעה ויחר לקן מאד ויפלו פניו: ובקן
ובקורבניה לא הות רעוא. ויתקיף לקן
לחדא. ואתכבישו אפוהי: וקן והדייתה
לם יקבלהא. פאשתד עלא קן גרא.
ווקע עלא ונהה חייאא: ויאמר יהוה אר-

קן למה תרה לה ולמה נפלו פניו: ויאמר
יי לקן. למא תקיף לך. ולמא אתכבישו:
אפך: פקאל אלה לקן. לם אשתד עלך.
ולם וקע וגהך: הלא אסי-טיב שאת
ואם לא תיטיב לפתח תשא את רכין ואליך:
תשיקתו ואתה תמשל-בו: הלא אם
תוטיב עובדך ישתביק לך. ואם לא
תוטיב עובדך. ליום דינא חטאיך נטיר.
עתיד לאתפרעא מנך אם לא תתוב.
ואם תתוב ישתביק לך: אלא אן גדת
קבלת. ואן לם תגוד. פאן מא אתגהת
כטאך ראבין. ואלך קאדה. ואנת
אלמסלט עדיה באדאנת יאר: ויאמר
קן אל-הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה
ויקם קן אל-הבל אחיו ויהרגהו: ויאמר
קן להבל אחוהי. והוה כמהניהון בתקלא.
וקם קן. בהבל אחוהי וקטליה: תם קאל
קן להבל אחיה. פלמאכאנא פי אלעזרא.
קאם קן. עלי הבל אחיה וקתלה: ויאמר
יהוה אל-קן אי הבל אחיך ויאמר לא
ידעתי השמר אחי אנכי: ויאמר יי לקן.
אן הבר אחיך. ויאמר לא ידענא. הנטר
אחי אנא: וקאל אלה לה מקורא. אין
הבר אנך. קאל לם אעלם. אחאפיץ
אני אנא: ויאמר מה עשית קול דמי
אחך צעקים אלי מן האדמה: ויאמר מא
עבדתא. קל דם זרעין דעתידין למפק
מן אחיך. קבין קדמי מן ארעא: קאל
מא דא ענעת. צות דם אנך. צאך
אלי מן אלארץ: ועתה ארור אתה מן
האדמה אשר פצתה את-פיה לקחת
את-דמי אחיך מידך: וכען ליש את. מן
ארעא דפתחת ית פומה. וקבילת. ית
דמא דאחוך מן ירך: ואלא אנת מדעון.
מן אלארץ ארדי פתחת פאהא. וקבלת
דם אנך מן ירך: פי תעבד את-האדמה
לא-תספ תת-פחה לך נע ונדר תהיה
בארץ: ארי תפדה בארעא. לא תוספ
למתן חילה לך. מטלטל וגלי תהי

ברעא חלק הדקדוק יד) ויבא קן, האולא בבית, והיא מלרע ועיין מ"ש בגליון הב"ד גדול על תיבת ויבא לו יין ויישת אע"ג דלהווא לא ק"ל בוותיה, בהא ק"ל בוותיה כיון שבכל חתונאן כן הוא וע"פ הספרות: ומחלבהן הב"ת רפי בכל חתונאן

בארעא: באן תפלחהא. לא תעמוד אין תעמיד קואהא. נאיעא ונאידא תבון פי אלארין: ויאמר קון אל יהוה גדול עוני מנשא: ואמר קון קדם יי. סני חוני מלמשנב: פקאל קון בין ידי אלה. דנבי עצם מן אן יגפר: הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע נד בארין והיה כל מצא יחונני: הא תריכתא יתי יומא דון. מעל אפי ארעא. ומן קדמך לית אפשר לאפטר. ואיהי מטטר וגלי בארעא. ויהי כל די שפחנני יקטלניני: פאן מרדתי אליוס ען ונה אלארין. הל מן בין ידיך אנסתר. ואן כנת נאיעא ונאידא פי אלארין. כאן כל מן וגדני קתלני: ויאמר לז יהוה לבן פל הרג קון שבעתים יקם וישם יהוה קון אות לבדתי הפות אתו כל מצא: ואמר ליה יי. פכין כל קמוליא קון. לשבעה דרין יתפרע מניה. ושני יי קון אתא. פדיל דלא למקטל יתיה כל די שפחניה: פקאל לה. לדאך כל מן קתל קון. יקאד בהכתורא. פגעל אלה לקון איה. ללא יקתלה כל מן וגדה: ויצא קון מלפני יהוה וישב בארין נוד קדמת עדן: ונפק קון מן קדם יי. ויתב בארע גדי ומטטר דהות השיבא עזוהי מלקדמין פגנתא דעדן: פכרג קון מן בין ידי אלה. ואקאם פי בלד נוד שרקי עדן: וידע קון את אשתו ותהר ותלד את חנוך ויהי פנה עיר ויקרא שם העיר בשם בנו חנוך: וידע קון את אשתיה ועדיאת וילדת ית חנוך. והוה בני קרתא וקרא שמה דקרתא. פשום בריה חנוך: פואקע קון זוגתה. פחמדת וולדת חנוך. פבנא קריה. וסמאהא באסם ולדה חנוך: וילד חנוך את עירד ועירד ילד את מחיאל ומחיאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך: ואת ליד חנוך ית עירד. ועירד. אוליד ית מחיאל.

ומחיאל. אוליד ית מתושאל. ומתושאל אוליד ית למך: הם ולד לחנוך עירד. ועירד אולד מחיאל. ומחיאל אולד מתושאל. ומתושאל אולד למך: ויקח לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה: ונסיב ליה למך תרתין נשין. שום תרא עדה. ושום תנייתא צלה: ואתכד לה למך זוגתאן. אסם אחרמהא עדה. ואלאכרי צלה: ותלד עדה את יבל הוא היה אבי ישב אהל ומקנה: וילדת עדה ית יבל. הוא הוה רבהון בית בני משכנן ומרי בעיר: פולדת עדה יבל. הו כאן. אולד מן סכן לאכביה ומך אלמאשיה: ושם אחיו יבל הוא היה אבי פל תפש פגור ועונב: ושום אחוהי יבל. הוא הוה. רבהון דכל דמננן עד פום נבדא ידעי זמר כנורא ואבובא: ואסם אכיה יבל. הו כאן אולד מן חמד אלסנבור וארקיתאר: וצלה גם היא ילדה את תובל קון לפש פל חרשנהשת וברזל ואחות תובל קון נעמה: וצלה אף היא. וילדת ית תובל קון. הוא הוה. רבהון דכל די דעי עבדת נחשא וברזא. ואתתיה דתובל קון נעמה: וצלה הי איצא. ולדת תובל קון. והו כאן אולד ציקל גמוע צנעה אלנחאם ואלחדיר. וכאנת אכתה נעמה: ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשיו למך: האזנה אמרתי פי איש דרנתי לפצעו וילד לחברתי: ואמר למך לנשוחי. עדה וצלה שמעא קלי. נשיו למך. אציתא למימרי. לא גוברא קטילית דבדלית אגא סביל חובין לממת. ואף לא עולומא תפילית דבדלית. ישתיעי דרעי: פקאל למך לנסאיה ואתקא. יא עדה וצלה אסמעא צותי. ויא נסא למך. אנצתא מקאלתי. אתרא קתלת רגלא בשנתי. או צבי בגראחתי: פי שבעתים יקם קון ולמך שבעים ושבעה: ארי לשבעה

חלק הרקדוק טו) לכן כל הורג קון הרגומו כל קמוליא קון, רמו כי הרצחנים משרש קון באו כמ"ש האר"י ו"ל, טו) וישב בארין נוד, הרגומו דהות עבדא עלוהי מלקדמין כגנתא דעדן כגנתא בכ"ף לא כבית"י (י) האונה, השו"א תחת האל"ף נח, (מהר"ב):
ג (בחר תורה)

יזמי אדם. פתר דאליד ית שת. תמני
 מאה שנין. ואליד בנין ובנין: פעאש
 בעד דאדך. תמאן מאה סנה. אולד
 פיהא בנין ובנאת: ויהיו פל ימי אדם
 אשר יהי תשע מאות שנה ושלושים שנה
 וימת: והווי. פל ימי אדם יהיא. תשע
 מאה ותלתין שנין. ומית: פעאר גמיע
 עמרה. תסע מאה ותלאתין סנה.
 ומאת: ם ויחי שת חמש
 שנים ומאת שנה ויולד את אנוש: ויהיא
 שת. מאה וחמשים שנין. ואליד ית אנוש:
 ולמא עאש שת. מאה וכמס סנין. אולד
 אנוש: ויחי שת אחרי הולידו את אנוש
 שבע שנים ושמונה מאות שנה ויולד בנין
 ובנות: ויהיא שת. פתר דאליד ית
 אנוש. תמני מאה ושבע שנין. ואליד
 בנין ובנין: פעאש בעד דאדך. תמאן
 מאה וסבע סנין. אולד פיהא בנין ובנאת:
 ויהיו פל ימי שת שתים עשרה שנה
 ותשע מאות שנה וימת: והווי פל ימי שת.
 תשע מאה ותרמא עסרי שנין. ומית:
 פעאר גמיע עמרה. תסע מאה ואתני
 עשר סנה. ומאת: ם ויחי אנוש
 תשעים שנה ויולד את קינן: ויהיא אנוש
 תשעין שנין. ואליד ית קינן: ולמא עאש
 אנוש תסעין סנה. אולד קינן: ויחי אנוש
 אחרי הולידו את קינן חמש עשרה שנה
 ושמונה מאות שנה ויולד בנין ובנות:
 ויהיא אנוש. פתר דאליד ית קינן. תמני
 מאה וחמשים עסרי שנין. ואליד בנין
 ובנין: ועאש בעד דאדך. תמאן מאה
 וכמסה עשר סנה. אולד פיהא בנין
 ובנאת: ויהיו פל ימי אנוש חמש שנים
 ותשע מאות שנה וימת: והווי פל ימי
 אנוש. תשע מאה וחמשים שנין. ומית:
 פעאר גמיע עמרה. תסע מאה וכמס
 סנין. ומאת: ם ויחי קינן
 שבעים שנה ויולד את מהללאר: ויהיא
 קינן שבעין שנין. ואליד ית מהללאר:

דין אתליאו קינן. הלא קדמך בריה
 שבעין ושבעה: פאן כאן כתיר יקאר
 בקינן. פבלמך אבתר ואבתר: וידע
 אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא
 את שמו שת פי יי שת לי אלהים ודע
 אחר פחת הבל פי הרגו קינן: וידע אדם
 עוד ית אתתיה. וילידת בר. וקרת ית
 שמייה שת. ארי אמרת. יהב לי יי בר
 אחרן. חרף הבל. דקמליה קינן: ואן אדם
 ואקע איצא זונתה. פולדת אבנא.
 ואסמתה שת. קאלת. קר רוקני אלה
 אבנא אברא. ברד הבל. אד קתלה
 קין: ולשת גם היא ילד בן ויקרא את
 שמו אנוש אז הוחל לקרא בשם יהוה:
 ולשת אף הוא אתליד בר. וקרא ית
 שמייה אנוש. בבין ביזמהו חלו בני
 אנשא. מדצלאה בשמא דיי: וולד רשת
 איצא אבנא. ואסמאה אנוש. חינוד
 תבדלת אלדעוה באסם אלה: ם
 זה ספר תולדת אדם ביום ברא
 אלהים אדם פרמות אלהים עשה אתו:
 דין ספר. תולדת אדם. ביזמא. דברא
 יי אדם. פרמות אלהים עבר יתיה:
 הדא כתאב שרה תיאליד אדם. כמא
 אנה פי יום כלקה אלה. בשבהה מסלמא
 צנעה: זכר ונקבה בראם ויברך אתם
 ויקרא את שמם אדם ביום הפראם:
 דבר ונקבא בראנון. וברוך יתהון. וקרא
 ית שומהון אדם. ביזמא דאתבריאן:
 דבר ואנתי כלקהמא. ובארך פיהמא.
 וסמאהמא אדם. פי יום כלקהמא: ויחי
 אדם שלשים ומאת שנה ויולד פרמותו
 בצדמו ויקרא את שמו שת: ויהיא אדם.
 מאה ותלתין שנין. ואליד פרמותיה
 דדמי ליה. וקרא ית שמייה שת: ולמא
 עאש אדם. מאה ותלאתין סנה. אולד
 אבנא. בשבהה כצורתה. וסמאה שת:
 ויהיו ימי אדם אחרי הולידו את שת
 שמונה מאות שנה ויולד בנין ובנות: והווי

ולמא חלק הרקרוק ח) בקצת תיגאן תיבת שת במק"ף וא"כ הקט"ף חטף ופקחם בטארכה ולפ"ו הקט"ן רחב וזוהו ד' ר"ל ויל :

ולמא עאש קינן סבעין סנה אורד מהללא:
 ויחי קינן אחרי הולידו את מהללא
 ארבעים שנה ושמונה מאות שנה ויורד
 בנים ובנות: ויהי קינן. פתר דאליד
 ית מהללא. תמני מאה וארבעין שנין.
 ואליד בנן ובנן: ועאש בעד דאלך.
 תמאן מאיה וארבעין סנה. אורד פיהא
 בנין ובנאת: ויהיו פלימי קינן עשר
 שנים ותשע מאות שנה וימת: והוון כל
 ימי קינן. תשע מאה ועשר שנין. ומית:
 פצאר גמיע עמרה. תסע מאיה ועשר
 סנין. ומאת: ׀

ויחי מהללא חמש שנים וששים
 שנה ויולד את ירד: ויהי מהללא. שתין
 וחמיש שנין. ואליד ית ירד: ולמא עאש
 מהללא. כמסה וסתין סנה. אורד ירד:
 ויחי מהללא אחרי הולידו את ירד
 שלשים שנה ושמונה מאות שנה ויורד
 בנים ובנות: ויהי מהללא. פתר דאליד
 ית ירד. תמני מאה ותלתין שנין. ואליד
 בנן ובנן: ועאש בעד דאלך. תמאן
 מאיה ותלתין סנה. אורד פיהא בנין
 ובנאת: ויהיו פלימי מהללא חמש
 ותשעים שנה ושמונה מאות שנה וימת:
 והוון כל ימי מהללא. תמני מאה ותשעין
 וחמיש שנין. ומית: פצאר גמיע עמרה.
 תמאן מאיה וכמסה ותסעין סנה. פמאת:

׀ ויחי ירד שתים
 וששים שנה ומאת שנה ויולד את חנוך:
 ויהי ירד. מאה ושתין ותרתין שנין.
 ואליד ית חנוך: פלמא עאש ירד. מאיה
 ואתנין וסתין סנה. אורד חנוך: ויחי
 ירד אחרי הולידו את חנוך שמונה מאות
 שנה ויורד בנים ובנות: ויהי ירד. פתר
 דאליד ית חנוך. תמני מאה שנין. ואליד
 בנן ובנן: ועאש בעד דאלך. תמאן
 מאיה סנה. אורד פיהא בנין ובנאת:
 ויהיו פלימי ירד שתים וששים שנה
 ותשע מאות שנה וימת: והוון כל ימי

ירד. תשע מאה ושתין ותרתין שנין. ומית:
 פצאר גמיע עמרה. תסע מאיה ואתנין
 וסתין סנה. ומאת: ׀

ויחי חנוך חמש וששים שנה
 ויולד את מתושלח: ויהי חנוך. שתין
 וחמיש שנין. ואליד ית מתושלח: פלמא
 עאש חנוך. כמסה וסתין סנה. אורד
 מתושלח: ויהי חנוך. פתר דאליד ית
 אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות
 שנה ויורד בנים ובנות: ויהי חנוך
 פתר דאליד ית מתושלח.
 תלת מאה שנין. ואליד בנן ובנן: וסלך
 חנוך פי טאעת אלה. בעד מא אורד
 מתושלח. תלאת מאיה סנה. אורד
 פיהא בנין ובנאת: ויהי פלימי חנוך
 חמש וששים שנה ושלש מאות שנה:
 והוון כל ימי חנוך. תלת מאה ושתין
 וחמיש שנין: פצאר גמיע עמרה. תלאת
 מאיה וכמסה וסתין סנה: ויהי חנוך את
 האלהים ואיננו ביידיהם אתו אלהים:
 והליך חנוך בדחתא דיי. וליתוהי. ארי
 אמית יתיה: ולמא סלך חנוך פי טאעה
 אלה. תופא וקבצה אלה: ׀

ויחי מתושלח שבע ושמונים
 שנה ומאת שנה ויורד את למך: ויהי
 מתושלח. מאה ותמנן ושבע שנין.
 ואליד ית למך: פלמא עאש מתושלח.
 מאיה וסבעה ותמאנין סנה. אורד למך:
 ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך
 שתים ושמונים שנה ושבע מאות שנה
 ויורד בנים ובנות: ויהי מתושלח. פתר
 דאליד ית למך. שבע מאה ותמנן
 ותרתין שנין. ואליד בנן ובנן: ועאש
 בעד דאלך. סבע מאיה ואתנין ותמאנין
 סנה. אורד פיהא בנין ובנאת: ויהיו כל
 ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע
 מאות שנה וימת: והוון כל ימי מתושלח.
 תשע מאה ושתין ותשע שנין. ומית:
 פצאר גמיע עמרה. תסע מאיה ותסעה

והחין
 חלק הרקדוק יש) כי לקח אותו וכו' יש מתרנמן ארי לא אמית יתיה וי' וכן מיישב רבי' בחיי וי' ובנוסחאות שלנו ארי אמית
 יתיה וי' ועיין בתום' יבמות ד' ע"ו ולדעתי דאין לשנות גירסתנו כי היא מסכמת לגרסת חרפוסים שכל דבר הנערך ונעלם קרי ליה מיתה
 דכיוצא בזה מצינו הרבה ודו"ק.

וסתין סנה ומאת: ם ויחיי
 למך שתים ושמונים שנה ומאת שנה
 ויולד בן: ותיא למך מאה ותמנן ותרתין
 שנין ואוליד בר: ולמא עאש למך מאיה
 ואתנין ותמאנין סנה. אולד אבנא:
 ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו
 מפעשנו ומעצבון ידנו מן האדמה אשר
 - אררה יהוה: וקרא ית שמה נח
 למימר דין. ינחמנא מעובדנא ומליאות
 ידנא. מן ארעא. דגטה יי: וסמאה נח
 קאירא. הרא. יעאזינא מן אעמאלנא
 ומשקה אירינא. מן אלארין. אלדי
 לענהא אלה: ויחיי למך אחרי הולידו
 את נח חמש ותשעים שנה וחמש מאות
 שנה ויולד בנים ובנות: ותיא למך בתר
 דאוליד ית נח. חמיש מאה ותשעין
 וחמיש שנין. ואוליד בנן ובנן: ועאש
 בעד דאלך. כמס מאיה וכמסה ותסעין
 סנה. אולד פיהא בנן ובנאת: ויחיי כל
 ימיו למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות
 שנה וימת: והווי כל ימי למך שבע
 מאה ושבעין ושבע שנין. ומית: פצאר
 גמיע עמרה. סבע מאיה וסבעה וסבעין
 סנה. ומאת: ם ויחיי נח
 בן חמש מאות שנה ויולד נח את שם
 את יתם ואת יפת: והוה נח. בר חמיש
 מאה שנין. ואוליד נח. ית שם ית חם
 וית יפת: ולמא כאן נח. אבן כמס מאיה
 סנה. אולד שם חם ויפת: ויהי פיהחך
 האדם דרב על פני האדמה ובנות יקרו
 להם: והוה כד שריאו בני אנשא. למסני
 על אפי ארעא. ובנתא את ילדו לחון:
 ולמא אבתדא ארנאם. אן יכתרו עלי
 וגה אלארין. וודד להם בנאת: ויראו
 בני הארמים את בנות האדם כי טבת
 הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו:
 וחזו בני רברביא ית בנת אנשא. ארי
 שפירן אינין. וגסיבו לחון נשין. מכל
 דאתרעיו: וראו בני אלשאר אף בנאת

אלעאמה. אנהן חסאן. ואתכרו להם
 נסאא. מן גמיע מא אכתארו: ויאמר
 יהוה לא ירון רוחי באדם לעלם בשנם
 הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה:
 ואמר יי. לא יתקיים דבר בישא הדין
 לעלם. בריל דאינון בסרא ועובדיהון
 מקולקלין. ארנא יהיב לחון. מאה
 ועשרין שנין אם יתובון: פקאר אלה. רא
 יגמר רוחי פי הולאי אלנאם ארי אדהר.
 אד הם בשריון. ותכון מרתהם. מאיה
 ועשרין סנה: הנפלים היו בארץ בימים
 ההם וגם אחרי כן אשר כ יבאו בני
 האלהים אל בנות האדם ויקרו להם הנה
 הנברים אשר מעולם אנשי השם: גיבריא.
 הוו בארעא פיומא האינין. ואף בתר בן.
 דעאלין בני רברביא רות בנת אנשא.
 וילידו לחון. אינון גיבריא. דמעלמא
 אנשין דשמא: וכאן אלגבאברה פי
 אלארין פי דאלך אלזמאן. ובעד דאלך
 אינא. כאן ידכל בני אלשאר ארי
 בנאת אלעאמה חראמא. פולדאן להם.
 הם אלגבאברה. אלדי מן אדהר דו
 אראסמא: ם
 וירא יהוה כי רפה רעת האדם בארץ
 וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום:
 והוא יי. ארי סניאת. בישת אנשא
 בארעא. וכל יצרא מחשבת לביה. לחוד
 ביש כל זמא: ולמא ראי אלה. אן
 כתר שר אלנאם פי אלארין. וגמיע
 כאטר אפכאר קלונהם. שר מחין טור
 אלזמאן: וינחם יהוה כי עשה את
 האדם בארץ ויתעצב אל לבו: ותב יי
 במימריה. ארי עבד ית אנשא בארעא.
 ואמר במימריה למתבר תוקפהון
 פרעותיה: פתואעדהם אלה. כמא
 צנעהם פי אלארין. ואוצל אלמשקה אלי
 קלובהם: ויאמר יהוה אמה את האדם
 אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם
 עדי בהמה עדי רמש ועדי עוף השמים

חלק הדקדוק ב) אררה ל' ומפיק ה"א (מחרי"ב): כא) אשר יבאו, תי' יבאו באה"י לא באול"א כן הוא ככל ההנאה וגם בדפוסים:

אֲרַעָא : פִּקְאֵר אֱלֹהִי לְנַח . קִד דְנֵא אַנְל
 כָּל בְּשָׂרֵי בֵין יְדֵי . אִד אִמְתַּלְת אֲלֵאֲרֵץ
 מִן קִבְרָהֶם צִלְמָא . וְהֵאֲנָא מֵהֲלֹכְהֶם מִנְהָא :
 עֲשֵׂה לְךָ תִּבְתָּ עֲצִיבֵי נֹפֶר קָנִים תַּעֲשֵׂה
 אֶת־הַתִּבְּה וּבִפְרֹתֶיךָ אֶתְּה מִפְּתֵי וּמַחֲוִץ
 בְּכַפְרֵי : עֲבִיד לְךָ תִּיבְתָא דְאֵעִין דְקִדְרוֹס .
 מְדוּרִין תַּעֲבִיד ית תִּיבְתָא . וְתַחֲפִי יתָה .
 מְנִיּוּ וּמִפְּרָא בְּכּוֹפְרָא : אֲצַנְע לְךָ תֵּאֲבֹתָא
 מִן כֶּשֶׁב אֲרִשְׁמִשְׂאֵר . וְאֲצַנְעֵהָא טַבְּקָאֵת .
 וּקְפֹרָהָא . מִן דְאֵכֵל וּמִן כְּאֲרַג כְּאֵלְקִפְרֵי :
 זֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֵׂה אֶתְּה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אַמָּה
 אַרְבֵּי הַתִּבְּה הַמְּשִׁים אַמָּה רִתְּבָה וְשִׁלְשִׁים
 אַמָּה קוּמְתָה : וְרִין . דְתַעֲבִיד יתָה . תֵּלֵת
 מֵאָה אַמִּין . אֲוֹרְכָא דְתִיבְתָא . חֲמִשִּׁין
 אַמִּין פּוֹתִיָה . וְתֵלְתִין אַמִּין רוּמָה : וְהֵאֲנָא
 מִקְדָּרֵי מֵא תַצְנַעְהָא . תֵּלֵאת מֵאוֹת
 דְרֵאֵע טוֹלָהָא . וּכְמִסִּין עֲרֻזָּהָא . וְתֵלְתִין
 סַמְכָהָא : צִהֵר . תַּעֲשֵׂה לְתִבְּה וְאֶל־אַמָּה
 הַבְּלִיגָה מִלְמַעְלָה וּפִתַּח הַתִּבְּה פְּצֻדָּה
 תְּשִׁים תַּחְתָּיִם שְׁנַיִם וְשִׁלְשִׁים תַּעֲשֵׂה :
 נִיחֹר תַּעֲבִיד לְתִיבְתָא . וְלֵאמֹתָא
 הַשְּׁבִלְיִנָה מִלְעִילָא . וְתֵרַעָא דְתִיבְתָא
 בְּסַמְרָה תְּשׁוּי . מְדוּרִין אֲרַעָאִין . תְּנִינִין
 וְתֵלְתִין תַּעֲבִידִנָה : וְאֲצַנְע לְהָא צִיָּאֵא .
 וְאֲרִי דְרֵאֵע תַּכְמִּלָּהָא מִן אֲלַעֲלוּ . וְצִיָּר
 לְהָא בִּאבָא פִי גֵאנְבָהָא . אִסְפָּרָא .
 וְתוֹאנִיא וְתוֹאֲלָתָא תַצְנַעְהָא : וְאֲנִי הִנְנִי
 מִבְּיָא אֶת־הַמַּבּוּל מִיָּם עַל־הָאָרֶץ לְשַׁחַת
 כָּל־בֶּשֶׂר אֲשֶׁר־בָּהּ רוּחַ חַיִּים מִתַּחַת
 הַשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר־בָּאָרֶץ יָנוּע : וְאֵנָּה
 הֵאֲנָא מִיְתִי ית טוֹפְנָא מִיָּא עַל אֲרַעָא .
 לְתַפְּרָא כָּל בְּסָרָא . דְבִיָּה רוּחָא דְחַיִּי .
 מִתַּחַת שָׁמַיָא . כָּל דְבִאֲרַעָא יָמוּת :
 וְהֵאֲנָא אֶתִּי בְּטוֹפְאֵן אֲרַמָּא עֲרִי אֲלֵאֲרֵץ .
 לֵאחֲלֹךְ כָּל בְּשָׂרִי . אֲדִי פִיָּה רוּחַ אֲלֹחִיּוֹת .
 מִן תַּחַת אֲלִסְמָא . וְכֹל מֵא פִי אֲלֵאֲרֵץ
 יתוֹפֵא : * וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּךָ וּבֵאת
 אֶל־הַתִּבְּה אֶתְּה וּבְנִיָּה וְאִשְׁתְּךָ וְנָשִׁי בְנִיָּה
 אִתְּךָ : וְאִקְוִים ית קָנִי עִפְדֵי . וְתִיעוּל

כִּי נִחַמְתִּי בִּי־עֲשִׂיתֶם : וְאָמַר יי' . אִמְחִי
 ית אֲנָשָׁא דְבְרִיתִי מֵעַל אֲפִי אֲרַעָא .
 מֵאֲנָשָׁא עַד בְּעִירָא . עַד רִחְשָׁא וְעַד
 עוֹפֵא דְשָׁמַיָא . אֲרִי תִבִּית בְּמִימְרֵי אֲרִי
 עֲבַדְתִּינוּן : פִּקְאֵר אֱלֹהִי . אִמְחוּ אֲלֵנָּאִם
 אֲרִי כִלְקַתְּהֶם עֵן וְנָה אֲלֵאֲרֵץ . מִן
 אֲנִסְאֵן אֲלִי בְהִימָה . אֲלִי דְבִיב וְאֲלִי
 טֵאִיר אֲלִסְמָא . אִד תוֹאֲעֵרְתֶהֶם
 בְּמֵא כִלְקַתְּהֶם : וְנָה מְצֵא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה :
 וְנָה . אֲשַׁבֵּחַ רַחֲמֵין קָדְם יי' : וְנָה וְנָה
 תַצֵּא עַנְד אֱלֹהִי : קָמוּ פִיִּם סִי אִמְצִיָּה .

וּמְסַמֵּר בִּישְׁעִיה ס"ב הן עברו : דְדֵין לְכַנְתָּ שֶׁנֶּת וְכֵה

אֱלֹהִי תוֹלְדַת נַח נַח אִישׁ צַדִּיק תִּמְסִים
 הִיָּה בְּדִרְתֵינוּ אֶת־הָאֱלֹהִים הַתְּהַדְּרִינָה :
 אֲרִין תוֹלְדַת נַח . נַח . נְבֵר וְכָאִי . שְׁלִים
 הוּהוּ בְּדִרוּהִי . בְּרַחֲלָתָא דִּי־יִי הִלִּיךְ נַח :
 הוּא שְׂרַח תִּיאֲלִיד נַח . וְכָאֵן נַח . רִגְלָא
 צֵאלְחָא צַחִיָּהָא פִי אֲנִיאֲלָה . פִי טֵאֲעָה
 אֱלֹהִי סֹלֶךְ נַח : וְיִוֹרֵד נַח שְׁלֵשָׁה בְּנִים
 אֶת־יִשָּׁם אֶת־יָחֶם וְאֶת־יֹפֶת : וְאֲוִלִיד נַח
 תֵּלְתָא בְּנִין . ית שָׁם ית חָם וְיֵת יֹפֶת :
 וְאֲוִלִיד נַח תֵּלְתָהָא בְּנִין . שָׁם וְחָם וְיֹפֶת :
 וְתַשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים וְתַמְלֵא
 הָאָרֶץ חֲמָם : וְאֶת־חֲבַלֵּת אֲרַעָא מִן קָדְם
 יי' . וְאֶת־מְלִיאֵת אֲרַעָא חֲטוּפִין : וְאֲנַפְסַדַּת
 אֲלֵאֲרֵץ מִן בֵּין יְדֵי אֱלֹהִי . וְאִמְתַּלְת צִלְמָא :
 וְיִרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחַתָּה
 בִּיָּה־שְׁחִית כָּל־בֶּשֶׂר אֶת־דְרֹבְעַל־הָאָרֶץ :
 וְחָזָא יי' . ית אֲרַעָא וְהֵא אֶת־חֲבַלֵּת . אֲרִי
 תַפִּילוּ כָּל בְּסָרָא . אֲנָשׁ אֲוִרְחִיה עַל
 אֲרַעָא : וְרֵאֵהָ אֱלֹהִי אִד קִד אֲנַפְסַדַּת .
 בָּאֵן אִפְסַד כָּל בְּשָׂרִי . טְרִיקָה עֲלִיהָ :
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנִחַקֵּן
 כָּל־בֶּשֶׂר בָּא לְפָנַי בִּי־מְדָאָה הָאָרֶץ חֲמָם
 מִשְׁנִיָּהֶם וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ : וַיֹּאמֶר
 יי' לְנַח . קַצֵּא דְכָל בְּסָרָא עֲאֵל לְקַדְמֵי .
 אֲרִי אֶת־מְלִיאֵת אֲרַעָא . חֲטוּפִין מִן קָדְם
 עוֹבְרִיהוּן בִּישְׁיָא . וְהֵאֲנָא מִחֲבִילְהוּן עִם

חלק הרקדוק (א) והקמתי את בריתי, כל אורחא חסר בר מן חד מלא יו"ד והקמתי כתיב דאם בחקתי, וה' כתיב כן
 בנביאים וכתובים, והלח מלא דמלא : ד (בפטר תורה)

לתיבא

לתיבתא. את. ובנה. ואתתה ונשי בנה
 עמד: ואתבת עהדי מעך. ותדכל אלי
 אלתאבות. אנת ובניך. וזונתך ונסא
 בניך מעך: ומפל-החי מפל-בשר שנים
 מפל תביא אר-התבה להחיות אתך זכר
 ונקבה יהיו: ומפל דחי. מפל בסרא.
 תרין מפולא. תעיל לתיבתא לקיימא
 עמד. דבר ונוקמא יהוון: ומן כל חי. מן
 גמיע אלבשר. אזואנא מן אלכל. תדכל
 אלי אלתאבות ליחיון מעך. דבר ואנתי
 יכוננו: מהעוף למינהו ומן-הבהמה למינה
 מפל רמש האדמה למינהו שנים מפל
 יבאו אליך החיות: מעופא לזונה. ומן
 בעירא לזנה. מפל. רחשא דארעא
 לזונה. תרין מפולא. ייעדון דותך לקיימא:
 מן אלטאיר לאצנאפה. ומן אלבהאים
 לאצנאפה. ומן סאיר דכיב אלארץ
 לאצנאפה. אזואנא מן אלכל. ידכלון
 מעך ליחיון: ואתה קח-ך מפל-מאכל
 אשר יאכל ואספת אלה ויהיה קה ודהם
 לאכלה: ואת סב לך. מפל מיכל
 דמתאכיל. ותכנוש דותך. ויהי לך:
 ודהון דמיכל: ואנת פכר לך. מן כל טעאם
 יוכל. ועמה אליך. ויכוון לך. ודהם מאכלא:
 ויעש נח פכל אשר צוה אתו אלהים פן
 עשה: ועבר נח. פכל. דפקיד יתיה. יי
 פן עבר: וצנע נח. גמיע מא אמרה
 אלה. כראך צנע: ויאמר יהוה לנח בא-
 אתה וכל-ביתך אל-התבה כיי-אתך
 ראיתי צדיק לפני בדור הזה: ואמר יי
 לנח. עול את וכל אנש ביתך לתיבתא.
 ארי יתך חיותי. ופאי קדמי בדרא הדין:
 וקאר אלה לנח. אדכל אנת וגמיע אלך
 אלי אלתאבות. פאני ראיתך. צאלחא
 בין ידי פי הדא אלגיר: מפל. הפתמה
 הטחורה תקח-לך שבעה שבעה איש
 ואשתו ומן הבהמה אשר לא מהרה הוא
 שנים איש ואשתו: מפל בעירא דכיא.
 תסב לך. שבעה שבעה דבר ונוקמא.

ומן בעירא. דליתוהי דכי. תרין דבר
 ונוקמא: מן גמיע אלבהאים אלטאהרה.
 תאכר. סבעה סבעה דכורא ואנאתא.
 ומן אלבהאים. אלתי ליסת בטאהרה.
 זוגין דכורא ואנאתא: גם מעוף השמים
 שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על-
 פני כל-הארץ: אף מעופא דשמיא.
 שבעה שבעה דבר ונוקמא. לקיימא
 זרעא עד אפי כל ארעא: ואיצא מן טאיר
 אלסמא. סבעה סבעה דכורא ואנאתא.
 ליחיון עלי ונה אלארץ: פי לימים עוד
 שבעה אנכי ממטיר עדי-הארץ ארבעים
 יום וארבעים לילה ומחיתי את-כר-
 היקים אשר עשיתי מעד פני האדמה:
 ארי לזמן יומין עוד שבעה. אנא מחית
 מטרא על ארעא. ארבעין ימיון וארבעין
 לילין. ואמחי. ית כל יקומא דעברית.
 מעד אפי ארעא: פאן ארי סבעה איאם.
 אנא ממטר עלי אלארץ. ארבעין זמא.
 וארבעין לילא. ואמחו גמיע אלנאם
 אלדי צנעתהם. ען ונה אלארץ: ויעש
 נח פכל אשר צוהו יהוה: ועבר נח. פכל
 דפקידיה יי: וצנע נח. בגמיע מא אמרה
 אלה: ונה בין-שש מאות שנה והמבול
 היה מים על-הארץ: ונה. פר שית מאה
 שנין. ומזפנא הוה. מיא על ארעא:
 וכאן נח. אבן סת מאיה סנה. חין כאן
 מא אלטופאן עלי אלארץ: ויבא נח
 ובניו ואשתו ונשי-בניו אתו אל-התבה
 מפני מי המבול: ועאל נח. ובנוהי.
 ואתתיה ונשי בנוהי. עמיה לתיבתא.
 מן קדם מי טופנא: פדכל נח. וזונתה
 ונסא בניה. מעה אלי אלתאבות. מן
 קבר מא אלטופאן: מן-הפתמה הטחורה
 ומן-הפתמה אשר איננה טחורה ומן-העוף
 וכל אשר רמש עדי-האדמה: מן בעירא
 דכיא. ומן בעירא. דליתוהי דכי. ומן
 עופא. וכל דרחיש על ארעא: מן
 אלבהאים אלטאהרה. ומן אלבהאים.

אלדי

חלק הרקדוק ב) ויבא נח, השופר ביו"ד והיא מלעיל: ג) וכל אשר, הטפחא בתיבת וכל בכל התיגאן:

אלדי ליסת בטאהרה. ומן אלטאיר. וסאר אלדאב עלי אלארץ: שנים שנים באו אלנח אלחתיבה זכר ונקבה נאשר צוה אלהים אתנח: תרין תרין. עארו עם נח. לתיבתא דכר וניקבא. נמא דפקיד יי ית נח: אזואז אזואז. דכר אדני נח. אלי אלתאבות דכור ואנאת. כמא אמרה ללה: ויהי לשבעת הימים ומי המפול היו עליהארץ: והיה לזמן שבעה יומין. ומי טופנא. הוה על ארעא: ולמא כאן בעד סבעה ימים. כאן מא אלטופאן עלי אלארץ: בשנת שש מאות שנה דחיינח בחדש השני בשבעה עשר יום דחדש ביום הזה נבקעו כל מעינת תהום רפה וארבת השמים נפתחו: בשנת שית מאה שגין דחיי נח. בירחא תנינא. בשבעת עסרא יומא לירחא. ביומא תרין. אתבזעו כל מבועי תהום רפה וכיו דשמיא אתפתחא: פי סנת סת מאיה מן עמר נח. פי אשחר אלתאני. פי יום סבעה עשר מנה. פי דאלך אליום. תשקקת עיון אלגמר ארעאם. ורואזן אלסמא אנפתחת: ויהי תשם עליהארץ ארבעים יום וארבעים לילה: והוה מטרא נחית על ארעא. ארבעין ימין. וארבעין לידון: וקאם אלמטר עלא ארארץ. ארבעין יומא. וארבעין לילא: בעצם היום הזה בא נח ושם יוחם ויפת בני נח ואשת נח ושדשת נשי בניו אתם אלחתיבה: בכרן יומא תרין עאל נח. ושם וחס ויפת בני נח. ואתת נח. ותלת נשי בנוהי. עמהון דתיבתא: פי דאת דארך אליום דכל נח. ושם וחס ויפת בניה. וזוגתה ותלאתה נסוה בניה. מעהם ארי אלתאבות: המה וכל חתייה למינה וכל הבהמה למינה וכל הרמש הרמש עליהארץ למינה וכל העוף למינהו כל צפור כל פנה: אינון וכל חיתא לונה. וכל בעירא לונה. וכל רחשא. דרחיש על ארעא לונה. וכל

עיסא לונה. כל צפור כל דפרח: הם וגמיע אוחש לאענאפה. וגמיע אבהאים לאענאפהא. וסאר אלדביב. ארדאב עלי אלארץ לאענאפה. וגמיע אלטאיר לאענאפה. כל טאיר דו גנאה: ויבאו אלנח אלחתיבה שנים שנים מבדל בשר אשר בו רוח חיים: ועל עם נח לתיבתא. תרין תרין מבדל בסרא. דביה רוחא דחיי: ודכלו אלי נח אלי אלתאבות. אזואז אזואז מן כל בשרי. ארדי פיה רוח ארציות: והנאים זכר ונקבה מבדל בשר באו פאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהיה בערו: ועאריא. דכר וניקבא מבדל בסרא עאלו. נמא דפקיד יתיה יי. ואנין יי במיטריה עלוהי: ואלדאכלין. דכור ואנאת מן כל בשרי דכלו. כמא אמרה ללה. וחנב ללה דונה: ויהי המפול ארבעים יום עליהארץ וירבו המים וישאו אתחתיבה ותרים מעל הארץ: והוה טופנא. ארבעין יומין על ארעא. וסניאו מיא. ונשרו ית תיבתא. ואתרמת מעד ארעא: ולמא אקאם אלטופאן. ארבעין יום עלי אלארץ. כתר ארמא. פחמל אלתאבות. וארתפעת עין ונה לארץ: ויגברו המים וירבו מאד עליהארץ ותקד חתיבה על פני המים: ותקיפו מיא. וסניאו לחדא על ארעא. ומהלכא תיבתא על אפי מיא: ולמא עצם אלמא. וכתר נדא עלי ארארץ. סארת אלתאבות עלי ונה למא: והמים גברו מאד מאד עליהארץ ויכסו כל יחדהרים הגבהים אשר תחת כל השמים: ומיא. תקיפו. לחדא לחדא על ארעא. ואתתפיאו. כל טוריא רמיא דתחות כל שמיא: ועצם אלמא. נדא עלי ארארץ. ונפא. גמיע ארנבאר ארשאמכה. אלדי תחת גמיע ארסמא: חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים: תמיש עסרי אמין מעילא. תקיפו מיא. ואתתפיאו טוריא: ולמא עצם ארמא. כמסה עשר דראע עלי

ואסתברו מבני תהומא. וכני דשמיא.
 ואתכלי מטרא מן שמיא: ואנסדת עיין
 ארנמר. ורואון אלסמא. ואנחנס אלמטר
 מן אלסמא: וישבו המים מעל הארץ
 הלוד. ושוב ויחסרו המים מקצה תמשים
 ומאת יום: ותכו מיא. מעל ארעא אזלון
 ותייבון. ותסרו מיא. מסוף. מאה ותמשין
 יומין: ותראנע אלמא ערי אלארץ. כל
 מא מר רגע. ונקץ אלמא. בעד מאה
 וכמסין יומא: ותנח התבה בחדש השביעי
 בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט:
 ונתת תיבתא בירחא שביעאה. בשבעת
 עסרא יומא לירחא. על טורי קרדו:
 פאסתקרת אלתאבות פי אשר אסאבע.
 פי יום סבעה עשר מנה. עלי גבאל
 קרדא: ותמים היו הלוד. וחסור עד החדש
 העשירי בעשירי באחד לחדש נרא
 ראשי ההרים: ומיא. הון אזדין ותסרין.
 עד ירחא עסיראה. בעסיראה פחד
 לירחא. אתהויאו רישי טורי: וכאן
 אלמא. כל מא מר נקץ. אלי אשר
 ארעאשר. פי יום ואחד מנה. צהרת
 רוס אלגבאל: ויהי מקץ ארבעים יום
 ויפתח נח אתחלון התבה אשר עשה:
 והיה. מסוף ארבעין יומין. ופתח נח.
 ית פות תיבתא דעבר: ולמא כאן בעד
 ארבעין יום. פתח נח. כוות אלתאבות
 ארדי צנע: וישלח אתהערב ויצא יצוא
 ושוב עד יבשת המים מעל הארץ: ושלח
 ית עורבא. ונפק סיפק ותאיב. עד
 דיבישו מיא מעל ארעא: ואמלק אגראב.
 ואקאם יכרג וירגע. אלי אן יבס אלמא
 ען וגה אלארץ: וישלח אתהיונה מאתו
 דראות תקלו המים מעל פני הארמה:
 ושלח ית יונה מדותיה. למחזי אם קלו
 מיא. מעל אפי ארעא: תם אמלק
 ארתמאמה מן ענדה. לינצר הל כף
 אלמא. ען וגה אלארץ: ולא מצאה היונה
 מנוח לבקרנלה ותשב אליו אלי התבה:

אלארץ. ותגמת אלגבאל: ויגוע כל
 בשר הרמש על הארץ בעוף ובבהמה
 ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ
 וכל האדם: ומית. כל בסרא דרחיש על
 ארעא. בעופא ובבעירא ובחיתא. ובכל
 החשא דרחיש על ארעא. וכל אנשא:
 תופא כל בשרי דאב עלי אלארץ. מן
 טאר אלי בהימה אלי וחש. וסאר
 ארדבי אלראב עלי אלארץ. וכל
 אלנאם: כל אשר נשמת רוח חיים באפו
 מכל אשר בחרבה מתו: כל. הנשמת
 רוח חיים באפוהי. מכל דבנבשתא מות:
 כל מן נסמה רוח ארחיה פי אנפה. כל
 מא פי אלנפאף מאתו: וימח את כל
 היקים אשר על פני הארמה מאדם
 עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים
 וימח: מן הארץ וישאר אך נח ואשר
 אתו בתבה: ומחא. ית כל יקומא דעל
 אפי ארעא. מאנשא עד בעירא עד
 רחשא ועד עופא דשמיא. ואתמחיא מן
 ארעא. ויאשהאר ברם נח. ורעמיה
 בתיבתא: ומחא אלמא. כל אלנאם אלי
 ערי וגה אלארץ. מן אנסאן אלי בהימה
 אלי דביב ואל טאר אלסמא. ואמתחו
 מן אלארץ. ותבקא נח פקט. ומן מעה
 פי אלתאבות: ויגברו המים על הארץ
 תמשים ומאת יום: ותקיפו מיא על
 ארעא. מאה ותמשין יומין: ולמא עצם
 אלמא ערי אלארץ. מאיה וכמסין יומא:
 ויזכר אלהים את נח ואת פריהתיה ואת
 פריהתמה אשר אתו בתבה ויעבר
 אלהים רוח על הארץ וישכו המים: ודכיר
 יי ית נח. וית כל חיתא וית כל בעירא.
 דעימיה בתיבתא. ואעבר יי רוחא על
 ארעא. ונתו מיא: דכר אלה נח. ונמיע
 ארוהשושבתאים. ארי מעה פי אלתאבות.
 פאמר אלה רוח ערי אלארץ. סכן בהא
 אלמא: ויסכרו מעינת תהום וארפת
 השמים ויפלא הנשם מן השמים:

חלק הרקרוק ד) וימח המס רפה וכ"ב א"ת, ובקצת דפוסים המס דגש והוא סעות גדול רח"ל עיי' א"ת ו"ל ה) אין פסיק בין
 היבת אשר לחיבת על ככל ההיגאון ו) ויפחו מלרע:

פי מים על פני כד הארץ וישנה ירו
 ויפקדה ויבא אלה אלו אל התבה : ולא
 אשכחת יונה מנת הפרסת רגלה . ותבת
 קותיה דתיבתא . ארי מרא על אפי כל
 ארעא . ואישש ידוה ונספת . ואעיל יתה
 קותיה דתיבתא : פרס הנד ארחמאמה
 מסתקו לרגלהא . פונעת אליה אלי
 אלתאבות . אד נאן ארמא עלי ונה
 אלארץ . פמר ידה ואנדהא . ואדלהא
 אליה ארי אלתאבות : ויחל עוד שבעת
 ימים אחרים ויסף שלח את היונה מן
 התבה : ואריף עוד שבעא זמין אחרני .
 ואוסף שלח ית יונה מן תיבתא : פעבר
 סבעה איאם אכר . ועאוד אטלקהא מן
 אלתאבות : ותבא אלו היונה לעת ערב
 והנה עלהיות טרף בפיה וידענה כי
 קדו המים מעד הארץ : ואתת לותיה
 יונה לעידן רמשא . והא טרף ויתא תביר
 מהת פפומה . וידע נח ארי קלו מרא
 מעל ארעא : פגאת אלה וקת עשא .
 וארא בורקה ויתון מקטעה פי מהא .
 פעדם נח . אן ארמא קד כף ען ונה
 אלארץ : ויחל עוד שבעת ימים אחרים
 וישלח את היונה וראוספה שובי אלו
 עוד : ואריף עוד . שבעא זמין אחרני .
 ושלח ית יונה . ורא אוסיפת למתב לותיה
 עוד : פעבר אישא סבעה איאם אכר .
 הם אטלקהא . פרס תעאוד אדנוע אליה
 אישא : ויהי באחת ושש מאות שנה
 בראשון באחד לחדש הרבו המים מעל
 הארץ ויסר נח את מבסוה התבה וירא
 והנה הרבו פני האדמה : ותוה . בשית
 מאה ותרא שנין . במקדמאה פחד לירתא .
 נגונו מרא מעל ארעא . ואעדי נח ית
 חופאה דתיבתא . וחוא . ורא נגונו אפי
 ארעא : ורמא נאן פי סנת ואחד וסת
 מאיה . פי אלנים אלאוול מן ארשחר
 אראוול . אנשם ארמא ען ונה אלארץ .
 פנוע נח נשא אלתאבות . פנצר . פארא

קד נח ונה אארץ : ובהדש השני בשבעה
 ועשרים יום לחשיבשת הארץ : ובהדש
 השני . בעסרון ושבעא . זמין לירחא .
 יבישת ארעא : ופי ארשחר אלתאני . פי
 יום סבעה ועשרין מנה . גפת אלארץ :
 וירפר אלהים *
 אלו נח לאמר : ומלד יי עם נח למימר :
 פכלם אלה נח קאלא : צא מן התבה
 אתה ואשתך ובניך ובשויבניך איתך :
 פוק מן תיבתא את . ואתתך . ובנה ובשוי
 בנדעמד : אברגמן אלתאבות . אנת וזונתך .
 ובניך ונסא בנד מעך : פלי התיה אשר
 אתך מפלי בשר בעוף ובבהמה ובכל
 הרמש הרמש על הארץ הוצא אתך
 ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ : כל
 חיתא העוף מכל בסרא . בעופא
 ובבעירא . ובכל רחשא . דרחיש על
 ארעא אפיק עמד . ויתלדון בארעא .
 ויפשוז ויסנון על ארעא : וגמיע ארודש
 ארדון מעך מן כל בשרי . מן אלטאוד
 ואלבהאים . וגמיע אלדנוב אלדנב עלי
 אלארץ אברגמם מעך . ויתלדון פי
 אלארץ . ויתמרו ויבתרו עדיהא : וינשא
 נח ובניו ואשתו ובשויבניו אתו : ונפק
 נח . ובניהו . ואתתיה ובשוי עמיה :
 פכרג נח . ובניה . וזונתה ונסא בניה
 מעה : פלי התיה פלי הרמש ובד העוף
 כל רמש על הארץ רמש פחתיהם ונשא
 מן התבה : כל חיתא . כל רחשא ובכל עופא .
 כל דרחיש על ארעא . לורעיתוון . נפקו
 מן תיבתא : וגמיע ארודש ואלדנוב ואלטאוד
 וסאיר ארדאנב עלי אארץ . לאננאסרם .
 כרגו מן אלתאבות : ויבן נח מזבח ליהוה
 ויפק מכל הבהמה הטהרה ומכל העוף
 הטהור ויעל עלת במזבח : ובנא נח .
 מדבחה קדם יי . ונסוב . מכל בעירא
 דכניא . ומכל עופא דכי . ואפיק עליון על
 מדבחה : פננא נח מדבחה ללה . ואכר
 מן בעץ אלבהאים אלטאורה . ומן בעץ

חלק הרקודק ז) נח בפשטא אחת והוא מרע ובה* בירושלמיים : ח) פכסת כל דסמך בשתי נקודות וכל מוכרת
 בשלש (טהריב"ש) :
 * הוצא קרי
 אלטאוד
 ה (כתר תורה)

אלטאיר אלטאהר . וקרב צונאערהא עלי
 אלמלכה : ונת יהוה את ריח הניחה
 ויאמר יהוה אל לבו לא אסף לקבל עוד
 אתי האדמה בעבור האדם כי יצר לב
 האדם רע מנעריו ולא אסף עוד להפוך
 אתי כדחי כאשר עשיתי : וקביל יי
 פרשוא ית קורבניה . ואמר יי במימריה .
 לא אוסף . קמלט עוד ית ארעא פדיל
 חובי אנשא . ארי . יעדא לפא דאנשא .
 פיש מזעוריה . ולא אוסף עוד . קממחי
 ית כל דחי פמא דעבדית : פקבר אלה
 אלקרבאן אמרצי . וקא אלה מן דאתה .
 לא אעיד לען אלארץ אנשא בסבב
 אלאנסאן . עלי אן כאמר קרב לאנסאן .
 רדו מן עגרה . ולא אעיד אנשא זארה קתד
 כל הי כמא צנעת : עד כל ימי הארץ
 זרע וקציר וקר והם וקין ותורף ויום
 ולידה לא ישבתו : עוד כל ימי ארעא .
 ודועא . והצדא . וקורא וחומא . וקישא
 וסתוא . ויימם ודידי לא יבטרו : ואברא
 מול עמר אלארץ . אלוזע ואלחצאר .
 ואלקר ואתמא . ואלקין ואלכרין . ואלהאר
 ואלדיל לא יעטלון : ויבדק אלהים אתי
 נח ואת בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו
 את הארץ : וברך יי ית נח וית בנוהי .
 ויאמר להון . פושו וסגו ומלו ית ארעא :
 ובארך אלה . פי נח ופי בניה . וקא להם .
 אתמרו ואכתרו ועמו אלארץ : ומוראכם
 וחתכם יהיה עד פדחת הארץ ועד פד
 עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה
 ובגדי הני הים בידכם נתנו : ודחלתכון
 ואימתכון תהי . עד כל חית ארעא ועד
 כל עופא דשמיא . בכל דתרחיש ארעא .
 ובכר נוני ימא בידכון מסורין : וזופכם
 ודערכם יכונאן . עלי גמוע וחש ארץ .
 וטאיר אלסמא . וכל מא ידב עלי ארץ .
 וסמך ארבהו פי אידוכם מסרמון : פד
 למש אשר הואהו לכם יתיה לאברה
 בירק עשב נתתי לכם אתיכר : פד

חלק הרקדוק ט) הינת לכם בספחא בכל התנואן :

רחשא דהוא חי . לבון יהי למיכל . פירוק
 עסבא . יהנות לבון ית פולא : וכל דניב
 טאהר חי . לכם יבון מאכלא . ככצור
 אלעשב . אעשיתכם אלכל : אך פשר
 בפשו דמו לא תאכלו : פרם פסריא .
 בפפשות דמיה לא תיכלון : ואמא אלתם .
 פלא תאכרוה ברמה . לאנה נפסה : ואך
 אתי דמכם לנפשותיכם אדרש מיד כד
 היה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו
 אדרש את נפש האדם : וברם ית המכון
 לנפשתכון אתבע . מיד כל חיותא
 אתבעניה . ומיד אנשא . מיד גבר היישוד
 ית דמא דאחיה . אתבע ית נפשא
 דאנשא : ואמא דמאכם מן אנפסכם
 פאטלבהא בלנהי . ומן יד סאיר אחיואן
 פאטלבהא באלמנע . ומן יד סאיר אנאם
 אטלבהא באלאמר פא אנסאן קתד
 אכה . סאלבתה בנפסה : שפך דם האדם
 פאדם דמו ישפך פי בעלם אלהים עשה
 אתי האדם : היישוד דמא דאנשא .
 בסדדון ממסר דינוא דמיה יתאשר .
 ארי בעלם אלהים . עבר ית אנשא : אן
 יכון סאפך דם אנסאן . באנסאן אכר דמה
 יספך . לאן בעורתה . מסלמא צנעה :
 ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבויה :
 ואתון פושו וסגו . אתידו בארעא וסגו
 פה : ואנתם אתמרו ואכתרו . ואסעו פי
 אלארץ ואכתרו פיהא : ס
 ויאמר אלהים אל נח ואל בניו
 אתו לאמר : ואמר יי לנח ולבנוהי עמיה
 למימר : תם קאל אלה לנח . ולבנוהי מעה
 קאילא : ואני הנני מקים אתי בריתי
 אתכם ואתי זרעכם אחריכם : ואנא .
 האנא מקים . ית קומי עמכון . ועם בניכון
 בתריכון : ואנא מתבת עהדי מעכם .
 ומע נסלכם מן בעדכם : ואת כל נפש
 חיה אשר אתכם בעוף פבהמה ובגדי
 חית הארץ אתכם מכל יצא התבה לכל
 חית הארץ : ועם כל נפשא חיה דעמכון .
 בעופא פבעירא . ובגדי חית ארעא עמכון .

מכל נפקי תיבתא. לכל תית ארעא :
 ומע גמיע נפוס ארחיואן ארדי מעכס.
 מן טאיר אלי בהימה. וגמיע וחש ארארין
 ארדי מעכס. מן גמיע אלכארנין מן
 אלתאבות. לגמיע חיואן אארין. והקמתי
 את-בריתי אתכם ולא יפרת כל בשר עוד
 ממי המפול ולא ידנה עוד מפול לשחת
 הארץ : ואקים ית קמי עמכון. ולא
 ישתעי כל בסרא. עוד ממי טופנא. ולא
 יהי עוד. טופנא לחבלא ארעא : ואתבת
 עהדי מעכס. ולא ינקטע כל בשרי. איצא
 מן מא אטופאן. ולא יבון אברא. טופאן
 ליהרך ארארין. ויאמר אלהים זאת אותי
 הפרית אשר-אני נתן בני ובניכם ובין
 כל-נפש חיה אשר אתכם לדרת עולם :
 ואמריי דא את קים דאנא ידוב. בין
 מימרי ובניכון. ובין. כל נפשא חותא
 דעמכון. דררי עלמא : וקאל אלה. הדה
 עדאמה אדעהר אלדי אנא גאעלה. בני
 ובניכם. ובין כל נפש חיה אלדי מעכס.
 לאניאל אדרהר : אתי קשתי נתתי בענן
 והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ : ית
 קשתי. יתבית בעננא. ותהי לאת קים.
 בין מימרי ובין ארעא : קוסי קד תבתתהא
 בארנמאם. ותציר עדאמה עהר. בני
 ובין אהר אלארין : והיה בענני ענן עלי
 הארץ ונראתה תקשת בענן : והי.
 בעננתי עננא עד ארעא. ותתחוי קשתא
 בעננא : ויבון ארא גיימת גמאמא עלי
 ארארין. עהרת ארקוס פי אנמאם :
 וזכרתי את-בריתי אשר ביני ובניכם
 ובין כל-נפש חיה בכל-בשר ולא ידנה
 עוד המים למפול לשחת כל-בשר :
 ודכירנא ית קמי. דבין מימרי ובניכון.
 ובין. כל נפשא חותא בכל בסרא. ולא
 יהי עוד מיא לטופנא. לחבלא כל בסרא :
 וזכרת עהדי. אלדי בני ובניכם. ובין
 כל נפש חיה לכל בשרי. ולא יציר אמא
 איצא טופאנא. ליהרך כל בשרי. והיתה
 תקשת בענן וראייתה לזכר ברית עולם

בין אלהים ובין כל-נפש חיה בכל-בשר
 אשר על-הארץ : ותהי קשתא בעננא.
 ואחזינה. דדוכרן קים עדם. בין מימרי
 דיין. ובין כל נפשא חותא. בכל בסרא
 דעל ארעא : פתציר ארקוס פי אנמאם.
 איצאמא. דכר לאמאן אדרהר מן אלה.
 לכל נפש חיה. מן כל בשרי אלדי עלי
 וגה ארארין : ויאמר אלהים אלניח זאת
 אות-הברית אשר תקמתי ביני ובין כל-
 בשר אשר על-הארץ : ואמריי דנח. דא
 את קים דאקומית. בין מימרי. ובין כל
 בסרא דעל ארעא : פקאל אלה דנח.
 הדה עדאמה אדרהר אלדי תבתתהא.
 ביני. ובין כל בשרי אלדי אלארין :

פ

ויהיו בני-נח הנצאים מן-התבה שם ותם ד
 ויפת וחס הוא אבי כנען : והו בני נח.
 דנפקו מן תיבתא. שם וחס ויפת. וחס.
 הוא אבותי דכנען : וכאן בני נח. אלארין
 מן אלתאבות. שם וחס ויפת. וחס. הו
 יבנא אבא כנעאן : שלשה אלה בני-נח
 ומאלה נפעה כל-הארץ : תלתא אלן
 בני נח. ומאלן אתפרדו בכל ארעא :
 הולא ארתארתה בני נח. ומנהם תפרס
 אנאם פי אארין : ויחל נח איש הארמה
 ויטע פרס : ושרי נח גבר פלח בארעא.
 ונעב פרמא : ואר אבתדא נח בפראחה
 אלארין. וגרס כרמא : וישת מן-היין
 וישפר ויתגל פתוך אהלה : ושתי מן
 חמרנא ורוי. ואתגלי בנו משכניה : פשרב
 מן אנמר וסכר. ותכשף פי כבאה : וירא
 חז אבי כנען את ערות אביו ויגד לשני
 אחיו פתויץ : ותוא. חס אביו דכנען. ית
 ערותא דאביו. וחי דתרין אחוהי
 בשוקא : פראי חס אבא כנעאן. סוזה
 אניה. פאכנר אבויה והמא פי ארסוק :
 ויקח שם ויפת את-השמלה וישמו על-
 שכם שניהם וילכו אחזות ויכסו את
 ערות אביהם ופניהם את-היית וערות
 אביהם לא ראו : ונסיב שם ויפת ית